

GEOMETRIA SACRĂ ÎN EVIDEON

de Corrado Malanga

iulie 2014

În lucrările anterioare am demonstrat că întregul Univers poate fi descris de un sistem de axe carteziane, ortogonale între ele, care reprezentau spațiul, timpul și energia potențială, caracterizate de reguli de simetrie descriabile în baza culorilor fundamentale și a celor complementare.

(<http://www.coma.opide.net/articoli/scienza/Evideon%20%20L%27Universo%20Creato.pdf>)

Această caracterizare făcea ca Universul să fie descris ca un singur obiect, numit Evideon, super-simetric și descriptor al totalității și al nimicului (Conștiința Primordială), care, prin intermediul operatorilor geometrici, cum ar fi translația, rotația și schimbarea dimensiunii, crea toate obiectele din Universul virtual (adică din Universul modificabil).

Corelațiile stabilite în acea lucrare evidențiau faptul că în modelul Evideon erau cuprinse structurile de bază ale particulelor subatomice, informațiile despre operatorii de bază din matematică (adunare, scădere, înmulțire și împărțire). Dar în model erau cuprinse și principalele valori ale unor constante geometrice universale, cum ar fi viteza luminii în unitatea de masă atomică, valoarea lui Pi grecesc și valoarea secțiunii de aur, care efectiv sunt corelate între ele. Valorile atribuite acestor constante erau calculate în baza a 9 numere, care reprezentau 9 obiecte de bază, care, la rândul lor, reprezentau tot atâția vectori, cărora le fuseseră atribuite valorile primelor 9 numere (de la 1 la 9, excluzându-l pe 0). Utilizând astfel de valori am reușit să obținem frecvențele potențiale care aveau de-a face cu expresia sufletească, cea spirituală și cea mentală. De asemenea, am observat și că ar exista puternice dovezi în găsirea unor analogii în legătură cu frecvențele utilizate în studiile despre bioritm.

Așadar, se părea că sistemul de axe care descria Evideonul era unul cu totul general și putea fi utilizat pentru a explica aproape orice aspect din viața cotidiană virtuală.

Astfel că, ne-am gândit să extindem această paradigmă a noastră și să demonstrăm că sistemul geometric al Evideonului explică bine aproape orice aspect din realitatea virtuală, mit, fizică modernă și psihic.

Geometria sacră

Prin geometrie sacră se înțelege, într-un mod cu totul greșit și restrictiv, acea geometrie cu care sunt construite templele de cult din toate timpurile și locurile din lume.

Se pare că există cu adevărat anumite canoane, valori și simetrii, care sunt utilizate în mod repetat în construirea lăcașurilor de cult, indiferent de tipul de religie pe care vrea să o reprezinte (http://it.wikipedia.org/wiki/Geometria_sacra).

În realitate, geometria sacră reprezintă o serie de forme și, prin urmare, și o serie de numere reprezentative, care descriu în mod arhetipic Universul virtual. Deci, această geometrie ar fi un ansamblu de forme, ce ar deriva din simboluri de natură arhetipică, adică primordială, pe care oricare dintre noi le-ar avea, în mod inconștient, în interiorul său.

Astfel de cunoștințe inconștiente ar fi produs de-a lungul istoriei planetei noastre o serie de opere de artă întotdeauna caracterizate de aceleași conținuturi ideatico-simbolice. Din acest motiv, aceleași mărimi, aceleași forme, aceleași mișcări și aceleași foneme, s-ar regăsi, având aceeași semnificație arhetipică, în toate culturile de pe planetă. Deci, dacă arhetipurile sunt generatoarele acestor geometrii și arhitecturi, atât în domeniul fizicii, cât și al metafizicii, asta ar însemna, încă o dată, că aceste simboluri sunt în interiorul nostru și nu în afară. Noi am fi nu doar custozii unor astfel de structuri, ci și creatorii Universului virtual, care s-ar manifesta tot prin aceleași forme, construind un Univers fractal, arhetipic, simbolic, ideatic și total virtual.

Dacă originea arhetipului fundamental se află în Eviden, acesta trebuie să conțină toate arhetipurile și toate semnificațiile simbolice pe care noi putem să le găsim în Univers. Deci, în Eviden ar exista rădăcina totalității și Eviden ar deveni un model general, care ar explica orice aspect din Univers. Vom vedea că acest lucru poate fi adevărat.

Chakre și Triade Color Test (TCT)

Chakra (adaptare a substantivului sanscrit neutru "cakra", în scrierea devanāgarī चक्र, care poate fi tradus ca "roată", "disc", "cerc") este un concept specific tradițiilor religioase din India, care țin de yoga și medicina ayurvedică, avându-și originea în tradițiile tantrice, fie din hinduism, fie din budism. În accepțiunea cea mai comună mai apare și termenul de "centru", pentru a indica acele elemente ale corpului subtil, în care se crede că există în formă latentă energia divină. În Haṭha YogaYoga chakrele sunt interpretate ca niște etape ale

drumului "ascendent" (care în realitate pentru noi este descendent - n.a.) pe care Kuṇḍalinī le-a parcurs în corpul omului, odată trezită cu ajutorul unor practici și ritualuri oportune. În ziua de astăzi este numit Kuṇḍalinī Yoga acel aspect din

Haṭha Yoga care se referă în principal la practici cu privire la Kuṇḍalinī, și, deci, la rolul și semnificația chakrelor. Textele clasice sunt Gheraṇḍa Saṃhitā, Haṭhayogapradīpikā și Śiva Saṃhitā; acestea fac referire la numeroase Tantra din epoci mai îndepărtate. În timp ce Kuṇḍalinī "se ridică", chakrele ar fi activate, dacă putem să ne exprimăm așa, permițându-i adeptului să trăiască stări psiho-fizice tot mai diferite.

(<http://it.wikipedia.org/wiki/Chakra>).

Potrivit lui Gavin Flood, care este un istoric al religiilor britanic, cel mai antic text în

care este descris sistemul celor 6 chakre, cel care acum este și cel mai răspândit, este *Kubjikāmatā Tantra*. Textele anterioare menționează un număr diferit de chakre, așezate diferit în corpul subtil. Trebuie să subliniem faptul că diferite culturi au identificat în chakre numere, simboluri și culori diferite. De exemplu, pentru Rudolph Stainer, din vechea tradiție ar fi identificate doar 4 chakre principale, la care, doar după aceea au fost adăugate alte chakre minore. De exemplu, primele 3 chakre au culoarea azuriu, albastru și magenta, care, având la bază albastrul, sunt schimbate între ele. Prima chakră, care este poziționată sus și care corespunde glandei pineale, este identificată ca având culoarea magenta, uneori fiind albă și alteori fără nicio culoare. De asemenea, nu ne scapă faptul că există o chakră căreia îi este atribuită culoarea portocalie, singura culoare care nu este o culoare principală, nu este pură, ci este suma a două culori - galben și roșu.

Pornind de la observația că, în principal, din punct de vedere istoric, nu se știe cine a fost inventatorul ideii de chakre, vom încerca să verificăm dacă, în sistemul Triade Color Testului, există, întâmplător, informații care să poată fi corelate acestui aspect din yoga antică. Nu se scapă faptul că în mit chakre sunt relaționate cu corpul uman și sunt poziționate de-a lungul axei verticale, care, din punct de vedere arhetipic, în TCT simbolizează energia. Nu ne scapă nici faptul că în total sunt 7 chakre principale. Numărul 7 reprezintă planurile existențiale de-a

lungul axei energiei, fie conform vechiului mit indian, cât și conform opiniei fizicii cuantice, care este de părere că universul este împărțit, din punct de vedere energetic, în nivele cu energie cuantificată. Dacă universul are o natură fractală și holografică, este de așteptat ca nivelele energetice să fie exact 7 - ce este în mic este și în mare. De fapt, aspectul fractal al universului ne-ar face să înțelegem că acesta se bazează, în principal, pe 3 numere, care se repetă încontinuu și care sunt 3, 7 și 8, tocmai pentru că există 3 axe, care sunt: spațiu, timp și energie potențială. Astfel, vom avea 7 note, dar 8 octave, 7 nivele energetice cuantificate pentru atomul lui Bohr, dar 8 grupuri de elemente în Tabelul periodic al lui Mendeleev. Vom avea 7 nivele energetice sau 7 planuri existențiale cu energii cuantificate, iar fiecare nivel ar fi caracterizat de 8 octante definite în interiorul modelului evideonic propus anterior. Așadar, dacă cele 7 chakre ar putea fi descrise de modelul evideonic, s-ar înțelege că acestea se referă, cumva, la corpurile locuite de mintea noastră, dar în planuri diferite. În modelul evideonic, cum Sufletul se extinde de-a lungul axei timpului și spiritul pe cel al spațiului, la fel și mintea ar locui pe axa energiei. Fiindcă sunt 7 nivele existențiale, iată că, din punct de vedere teoretic, mintea ar avea alte 7 "corpuri" sau locuri în care să se manifeste. În acest context, culorile chakrelor ar trebui să fie, și chiar sunt, culorile arhetipice din Triade Color Test (TCT). În plus, căutând prin semnificațiile simbolice ale diferitelor chakre, ar trebui să regăsim fragmente din teoria care amintește de structura Evidenului. Analizând secvența propusă de yoga pentru chakre, descoperim că doar cea de mai de jos, cea care corespunde planului nostru existențial, care are culoarea roșie, ar fi caracterizată de desenul unui pătrat, care simbolizează pământul, lumea fizică, solidul, cu un triunghi care are vârful îndreptat în jos, care, la rândul său, simbolizează sufletul. Acest simbol ne amintește că sufletul se încarnează doar în ultimul nivel energetic, adică al nostru, pentru a termina de trăit experiența vieții și a morții. Această chakră este o floare de lotus cu 4 petale, indicând cele 4 elemente alchimice, care sunt prezente doar în acest plan existențial și care sunt: pământul, aerul, apa și focul. Această chakră, nu întâmplător are de-a face cu sexualitatea, având în vedere că actul sexual mimează fuziunea celor două părți ale dualismului: femininul și masculinul care, unindu-se într-o ființă androgină, vor transforma dualismul în Unu, terminând astfel drumul conștientizării. Amintim aici că, conform Eviden, al șaptelea nivel este singurul în care există dualism total, pe când nivelele superioare sunt tot mai polarizate, de sus în jos, dar unde sufletul și spiritul nu s-au divizat complet. Cu cât se sciziunea devine mai puternică, cu atât mai mult se completează experiența separației pe care Conștiința inițială a pus-o în scenă pentru a înțelege Totul. Conștiința inițială are doar o singură posibilitate de a fi, determinată de posibilitatea de a se divide în 2 părți. Prin crearea dualității, Conștiința primordială va studia și va verifica, prin intermediul actului, însăși experiența, devenind parte din aceasta. La final,

Conștiința inițială va ști totul despre diviziune, ea însăși supunându-se tuturor experiențelor separative posibile. Deci, Aceasta va ști la perfecțiune ce este diviziunea și va putea spune: "EU SUNT CONTRARUL DIVIZIUNII. EU SUNT UNIUNEA.". Însă, dacă analizăm prima chakră, pornind de sus, iată că acesta ne va apărea ca fiind primul nivel universal, unde aproape că nu există diviziune, unde totul este aproape unu. Nu întâmplător această chakră este cea cu o mie de culori, adică cu toate culorile, fiind uneori desenată cu alb, dar considerată, în mod greșit, ca fiind chakra fără nicio culoare. Această transparență ne amintește de conceptul de Conștiință Integrată, pe care îl avem în Triade Color Test, atunci când componenta sufletească, spirituală și mentală, echivalente cu timp, spațiu și energie potențială, sunt doar uniune, nu și separație. Cele o mie de culori sunt cele o mie de petale ale acestei chakre, care se identifică cu numărul 1000, acesta fiind simbolul întregului. Deci, această primă chakră, pornind de sus, are culoarea albă și nu este transparentă, pentru că, dacă pe de o parte reprezintă lucrul cel mai apropiat de Conștiință, adică pe Bramhan, pe de altă parte acesta se află în virtual, fiind deci vizibil și descriptibil (reprezentând un nivel energetic aproape non-dual, dar deja parțial separat, corespunzând ideatic sau simbolic planului lui Brahma). Imediat după această chakră există una care este simbolul începutului dualității, dar care tot mai conține în interiorul său ideea de Brahma. Nu întâmplător această chakră are doar 2 petale.

Deci, acum, după ce am stabilit faptul că chakrele inițiale și terminale sunt perfect relaționabile cu viziunea evideonică a universului, putem descrie tabelul chakrelor, subliniind cum acestea reprezintă omul așa cum îl cunoaștem noi, relaționat cu esențele sale corespondente din alte planuri existențiale, în acord cu traducerile vedice.

În acest context, era posibil să ajustăm, prin conștientizare, culorile și diferitele semnificații ale chakrelor, care au fost reinterpretate în interiorul diferitelor școli de gândire, unificându-le într-o viziune evideonică a Întregului.

Chakra	Zona corespondentă din corp	Culoarea petalelor	Element	Numărul de petale	Bijamantra
 Muladhara	plexul coccigian	roșu	PĂMÂNT	4	LAM
 Svadhishthana	plexul sacral	galben	FOC	6	VAM

Manipura

plexul
epigastric

verde

APĂ

10

RAM

Anahata

plexul
cardiac

azuriu

AER

12

YAM

Visuddha

plexul
laringian

albastru

- - - -

16

HAM

Ajna

plexul
cavernos

magenta

- - - -

2

OM

Sahasrara

creștetul
capului

alb

- - - -

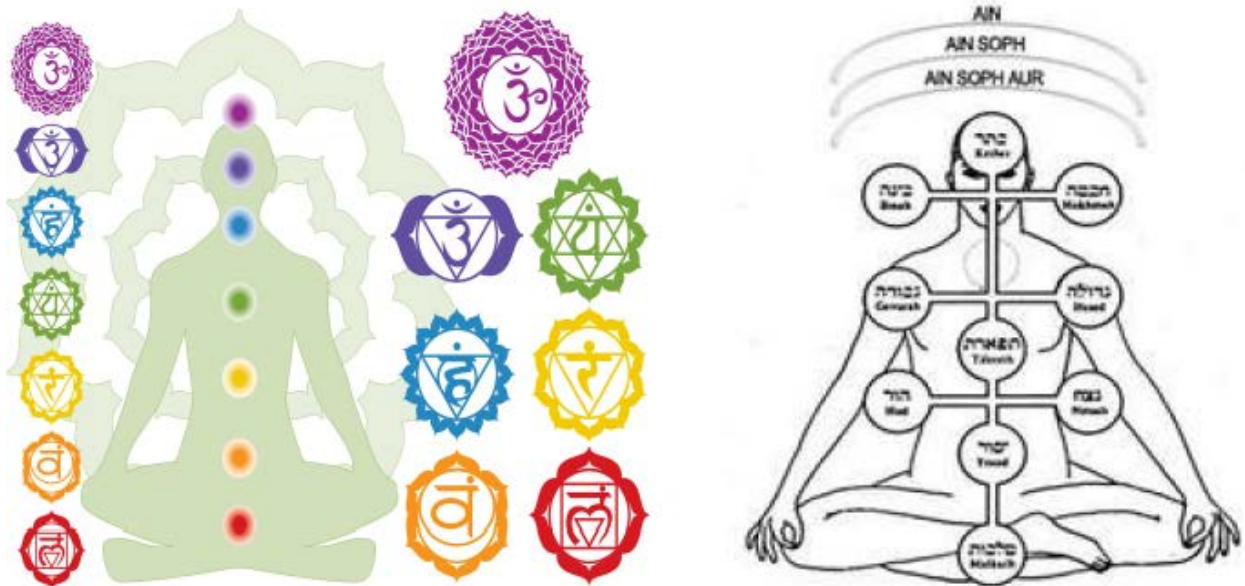
1000

AUM

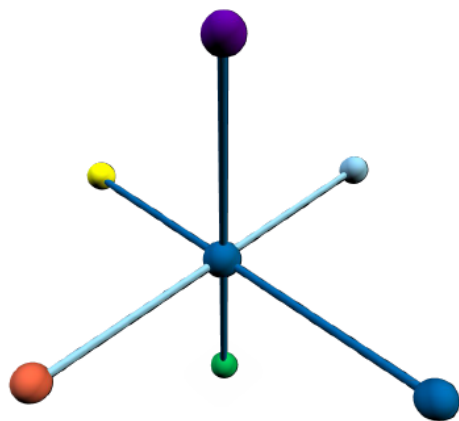
Trebuie să observăm faptul că chakrelor li s-au asociat niște mantre, adică niște sunete arhetipice, capabile să evoce senzațiile care corespund naturii chakrelor.

În tradiția vedică se face adesea confuzie între sunetele OM și AUM, acestea fiind vizibil confundate unul cu celălalt. Așa cum am subliniat deja în lucrările anterioare, sunetul AUM este compus din 3 sunete exacte, care corespund frecvențelor sufletului, spiritului și minții. Un astfel de sunet, reprodus în simularea mentală pentru auditivi, numită Triade Sound Test (TST), producea percepția a 3 sfere, fiecare având sunetul său, acestea caracterizând triada divizată. Înainte să fie unite, cele 3 sfere produceau 3 sunete, care semănau cu un acord în mintea subiectului ce se supunea TST-ului, ca apoi să nu mai producă niciun sunet, în analogie cu ceea ce se întâmpla în TCT în cazul culorilor. Conștiința este nemanifestarea și domiciliază în realitatea reală. Sunetul OM este însă un sunet

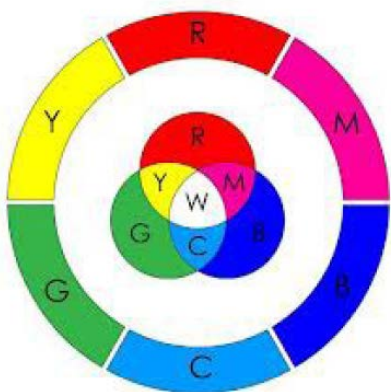
dublu, propriu lui Brahma, care dă naștere dualismului în virtualitate. În această construcție corectă a lumii chakrelor culoarea portocalie, care nu este o culoare fundamentală, a fost eliminată, permițând albului să-și ocupe locul corect în tabel. Era fundamental să observăm că într-un desen exact al chakrelor în spațiul vertical acestea erau poziționate, prin aproximare și în mod simbolic, de-a lungul coloanei verticale a omului, dar erau dispuse și în două coloane, unde conexiunea cu Sephiroții din Sephira ebraică era impresionantă.

Dacă pe de o parte se demonstrează încă o dată că diferitele simboluri ale copacului vieții ebraic și vedic din mit aveau aceeași origine, aceasta fiind mitul, acum trebuia să demonstrăm că însuși mitul, fiind fructul creației noastre, trebuia să se regăsească în modelul evideonic al universului. Cu alte cuvinte, în interiorul construcției modelului fotonului și antifotonului, descriși în EVIDEON, trebuia să redescoperim cele 7 nivele energetice evidențiate de cele 7 chakre.

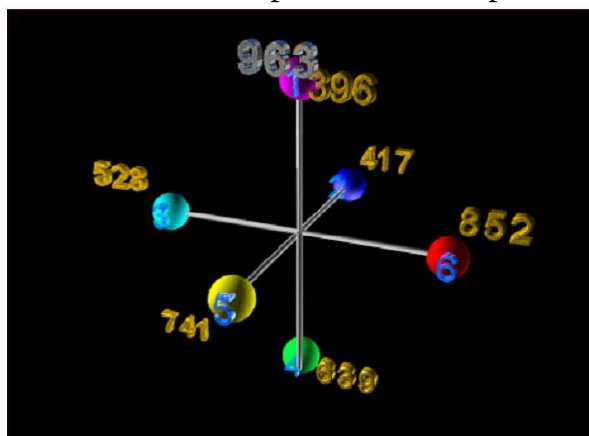

Triade Sound Testul (TST), împreună cu informațiile-culoare din Triade Color Test (TCT) ne făceau să credem că universul ar fi, cel puțin pentru planul nostru existențial, descris ca un obiect în care întregul era divizat în 8 octante, caracterizate de simetrii-culoare foarte bine determinate. Dacă privim modelul propus, cu o înclinare adecvată, așezând în partea de sus culoarea roșie, iar azuriul jos, vom avea în acest plan proiecția modelului fonic, pe care l-am putea descrie în două dimensiuni spațiale (2D). În

acest plan sistemul tridimensional arată după cum urmează: rotind de la dreapta în jos, pornind de la culoarea magenta, iată că sunt repropuse, în aceeași ordine, culorile chakrelor, așa cum le-am desenat și cum sunt prevăzute de tradiția vedică (cu varianta în care portocaliul este exclus, aceasta nefiind o culoare de bază). Dar nu numai: simetria-culoare prevăzută de universul fotonic este cea pe care o descriu și chakrele. De fapt, dacă pornim de la ideea că ne-au fost de folos în EVIDEON pentru a

construi spațiul sunetelor, trebuie să amintim că valorile frecvențelor sonore legate de culorile corespondente sunt prezentate în figura următoare.

Ne dăm seama că pornind de la valoarea 396 ajungem la valoarea 963, care aparține unui alt grup de 8 octante, rațional conectate la valorile prevăzute pentru un nivel cuantic existențial superior. Dacă se fac calculele, se deduce că există 3 posibilități de a descrie 3 nivele superioare și alte 3 posibilități simetrice cu primele 3, care sunt isoenergetice 2 câte 2. În acel context, înseamnă că există nu 7 nivele energetice poziționate unul deasupra

altuia, ci un nivel energetic numit Original, unde aproape că nu există diviziunea, corespunzând Sephirotului numit Keter (Coroana) în Kabbala ebraică, corespunzând Esenței lui Brahma din lumea chakrelor. "În jurul" acestuia există 2 grupuri de câte 3 nivele energetice, isoenergetice 2 câte 2, pentru că axa lor de energie potențială are aceeași lungime.

În tabelul de mai jos enumerăm valorile frecvențelor descriptive a diferitelor nivele ale Universului, atribuite prin intermediul modelului evideonic.

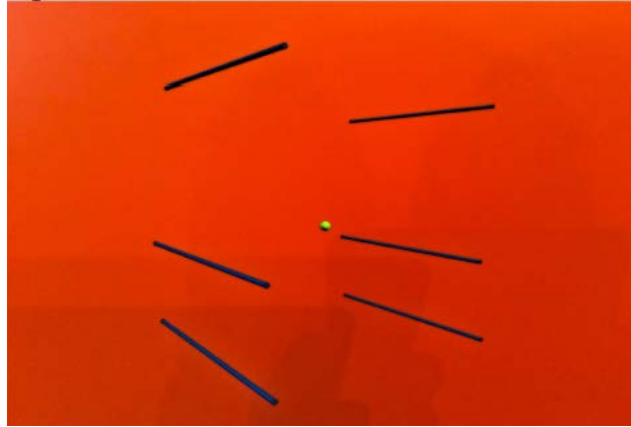
	ENERGIE	TIMP	SPAȚIU	ENERGIE	TIMP	SPAȚIU
nivel	magenta	albastru	azuriu	verde	galben	roșu
7	396	417	528	639	741	852
6	963	174	285	396	417	528
5	639	741	852	963	174	285
4	693	714	825	936	147	258
3	369	471	582	693	714	825
2	936	147	258	369	471	582
1	0	0	0	0	0	0

Nivelele 7-4, 6-3 și 5-2 sunt simetric-speculare între ele (de exemplu, grupul de vectori 3-9-6 are imaginea speculară în 6-9-3) și, în plus, planurile 7, 6, 5 au caracteristici spațio-temporale diferite.

În tabel sunt prezentate valorile determinate de diferențele numerelor care caracterizează culorile de pe aceeași axă, pentru a identifica întinderea celor 3 domenii din interiorul aceluiași nivel energetic, ceea ce ne permite să facem comparații cu alte nivele.

	ENERGIE	SPAȚIU	TIMP
7	-243	324	-324
6	567	243	-243
5	-324	-567	567
4	-243	-567	567
3	-324	243	-243
2	567	324	-324

Bineînțeles că pentru antifoton există o situație analoagă, unde cele 7 nivele au valorile axei energiilor cu semn opus, deoarece culoarea magenta s-a schimbat cu culoarea verde - acest lucru permite construirea unui antifoton, care este imagine speculară a fotonului. Semnele pozitiv și negativ sunt convenționale și reprezintă un parametru de simetrie de diferențiere a antifotonului. După cum se poate observa, în interiorul sistemului, energia totală rămâne mereu zero, pentru că $567-324-243 = 0$, iar acest lucru nu este întâmplător, la fel cum suma spațiilor și suma timpurilor rămân mereu egale cu zero, permițându-ne să construim un univers care nu-și schimbă simetria în timp, pentru că nu-și schimbă niciodată valoarea intrinsecă de energie, fapt care îi va determina pe fizicieni să spună că acest tip de univers este închis. În realitate, termenul "închis" nu pare a fi potrivit din punct de vedere geometric pentru universul Evideon, unde un termen mai apropiat putea fi "Univers unic", adică care nu este în contact cu niciun exterior, având în vedere că exteriorul nu este definit și nici definibil. Conștiința primordială creatoare, care poate fi reprezentată ca un punct în nimic, ar fi creat 7 nivele, dintre care 6 sunt 2 câte 2 isoelectronice: iar dintre acestea 6, 2 sunt așezate convențional unul "jos" (valori de energie negativă) și altul "sus" (valori de energie pozitivă) în universul virtual. Existența noastră ar trebui așezată pe unul dintre nivelele energetice cele mai joase. Astfel de nivele sunt reprezentate grafic ca segmente în următoarea reprezentare geometrică.

După cum se poate observa, aceste nivele energetice sunt plasate într-un spațiu identic cu cel care se obține din structura chakrelor indiene sau din sephiroții ebraici, astfel încât modelul Evidenon devine ideatic corelat atât cu mitul cât și cu regulile de simetrie ale geometriei prevăzute pentru model. În interiorul Merkabei babiloniene, din care derivă Kabbala ebraică, există unele abordări simbolice cărora le sunt asociate simboluri vechi ale universului. Aceste simboluri, din care prezentăm 2 exemple impresionante, sunt asemănătoare cu graficul tridimensional pe care-l obținem așezând una peste alta, în spațiu, timp și energie potențială, figurile tridimensionale ale formelor celor 7 nivele energetice.

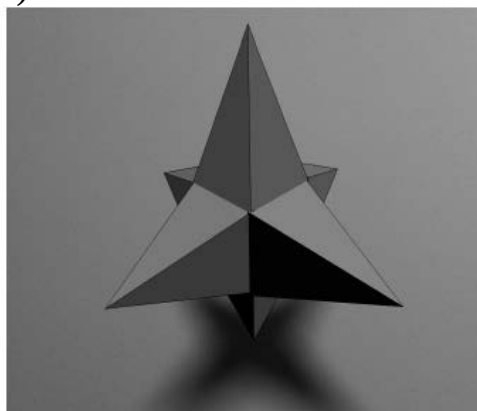

În realitate, modelul propus de Merkaba sugerează două tetraedre care se încrucișează între ele. În adevărata tradiție Merkaba tetraedrele ar fi fost 3: dintre care 1 fix, în centru, și altele 2 suprapuse peste primul, acestea rotindu-se unul în sensul acelor de ceas și celălalt în sens invers.

Deci, acest model nu se referă la modelul simbolic al Universului, așa cum ar putea crede unii, ci la modelul ființei umane, dotată cu suflet, minte și spirit.

Însă, modelul care se obține reprezentând grafic numerele din tabelele anterioare seamănă cu cel care poate fi văzut într-un anumit *crop circle*, găsit cu

câțiva ani în urmă în lanurile de grâu englezești (în dreapta se află modelul grafic cu informațiile noastre, luate din tabelul TST).

În textul "Camerele lui Dzyan", scos la lumină în mod misterios de Blavatsky, se menționează faptul că universul virtual a fost construit pornind de la un univers real, format doar din Unul Primordial care doarme, adică care nu face, și, deci, care nu există.

Unele fraze amintesc foarte clar de modelul propus de noi, unde unica cărămidă necesară pentru a construi universul pare a fi fotonul, adică lumina, și unica regulă care există pare a fi geometria euclidiană, împreună cu regulile sale de simetrie.

"Dzyu (acel lucru pe care noi îl numim EVIDEON, n.a.) devine Fohat (acel lucru pe care noi îl numim FOTON, n.a.) - fiul rapid al fiilor lui Dumnezeu, fii care sunt cei denumiți Lipika (acele lucruri pe care noi le numim HADRONI n.a.) - Fohat făcând curse circulare. Fohat este alergătorul, gândul și cavalerul. El trece ca un fulger prin norii de foc; el face trei, cinci și șapte pași prin cele șapte regiuni de Deasupra și cele șapte de Dedesubt. El își ridică vocea și cheamă nenumăratele scânteii, unindu-le. El este spiritul care le ghidează și le dirijează. Când începe să lucreze, separă scânteile din regatul inferior, care se unduiesc și freacă de bucurie în domiciliile lor radiante, formând germenii roților. Le plasează în cele șase direcții ale spațiului și una în mijloc, care este roata centrală. (aluzie clasică la universul lui EVIDEON - n.a.). Fohat trasează linii spiralate pentru a o uni pe a șasea cu a șaptea - coroana. În fiecare colț există o armată de fii ai luminii, adică Lipika (la plural, aceștia fiind mai mulți - n.t.) din rota din mijloc. Aceștia afirmă: "Acest lucru este bun.". Prima lume divină este gata; prima, a doua. Și atunci, "divinul Arupa " se reflectă în Chhaya Loka (Primul Om - n.a.), primul înveliș al lui Anupadaka (Primul Creator - n.a.)."

Textul continuă, făcând referire la natura geometrică a virtualității:

Scânteile celor șapte sunt supuse și îl servesc pe primul, pe al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea și al șaptelea dintre cei șapte. Acestea se

numesc sfere, triunghiuri, cuburi, linii și modelatori; pentru că așa stă eternul Nidana, Oi-Ha-Hou.

Oi-Ha-Hou este întunericul, nelimitatul sau non-numărul (Un mod aulic și simbolic pentru a identifica numărul zero - n.a.), Adi-Nidana, Svabhavat, cercul:

a) Adi-Sanat, numărul, pentru că el este unu.

b) Vocea cuvântului, Svabhavat, numerele, pentru că el este unu și nouă (La fel ca în lumile lui EVIDEON, nu există zero, care nu este un număr - n.a.)

c) Pătratul fără formă.

Și toate acestea trei închise în cerc sunt cei patru sfinți și cei zece sunt Universul Arupa.

Iar apoi vin fii, cei șapte luptători, primul, al optulea lăsat de dinafară și aliatul său, care este făuritorul luminii.

Textul așează într-o ordine exactă niște numere, care reprezintă nașterea diferitelor nivele energetice: 1, 3, 5, 7 reprezentând ordinea corectă a nivelelor energetice, pornind de sus în jos.

O astfel de ordine este în acord geometric perfect cu poziționarea nivelelor energetice ale universului, care, după primul nivel, sunt 2 câte 2 degenerate, deci, nefiind unul deasupra altuia, așa cum sunt reprezentate în viziunea clasică din mediul new age.

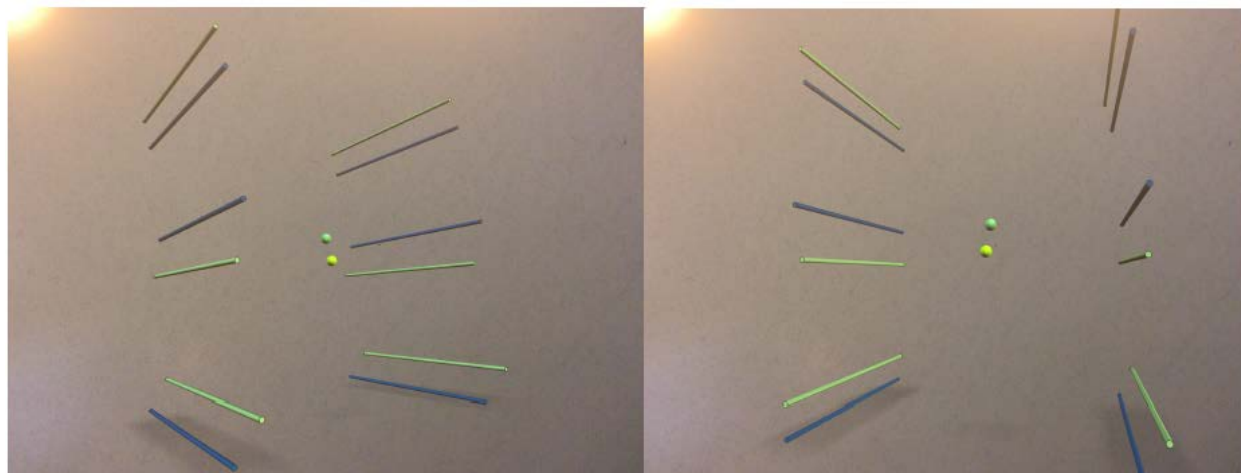
Și se mai poate observa că semiuniversul construit din material fonic, pe care l-am reprezentat grafic anterior, este caracterizat de faptul că are valoarea totală a energiilor egală cu o valoare nulă (de exemplu: $-243 + 567 - 324 = 0$).

Dorind să prezentăm și cele 7 nivele create din antifotoni, graficul se complică, dar mai furnizează și alte indicații.

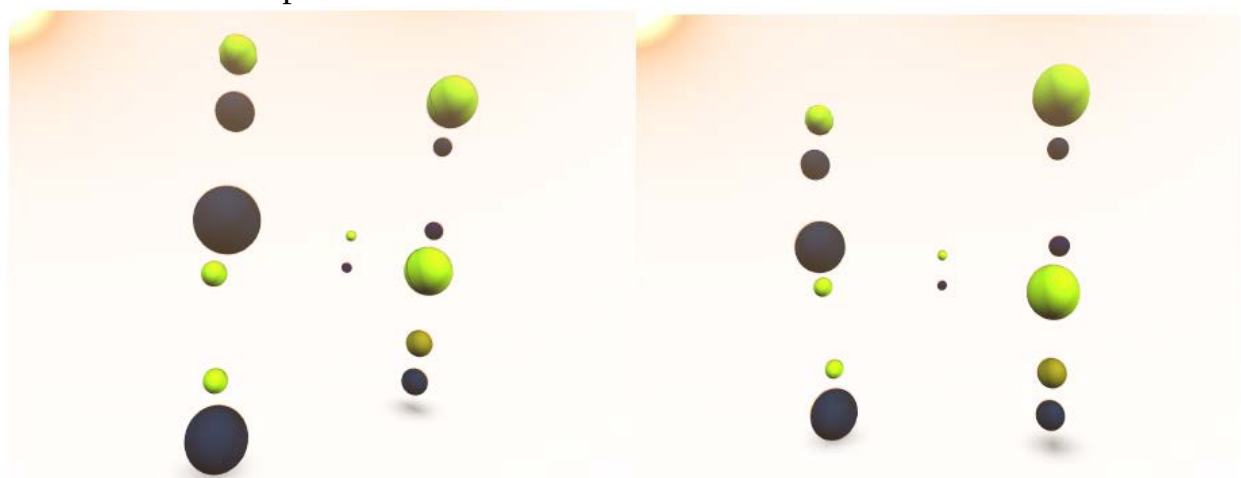
Încă o dată, suma tuturor energiilor este egală cu zero, dar se poate observa că nivelele fonice și antifonice se împletesc între ele, astfel încât să poziționeze unul dintre nivelele antifonice dedesubtul nivelului ce poate fi identificat ca fiind nivelul nostru energetic. În acest context, extraterestrii din antiunivers (de exemplu cei pe care noi îi numim în mod convențional "Ra") ar fi poziționați în vecinătatea nivelului nostru energetic, iar aceștia nu ar fi obligați să facă prea multe salturi cuantice pentru a ajunge la noi, ci doar unul singur.

La nivel arhetipic, în timpul desfășurării testului TCTD (Triade Color Test Dinamico), se observă că subiecții răpiți indică mereu pe podeaua camerei mentale, adică chiar sub nivelul nostru (în mod simbolic), pata neagră care îi sugerează energia, demonstrând încă o dată, dacă mai era nevoie, forța arhetipică a simulării mentale, care este capabilă să respecte geometria "sacră" a Universului, creat chiar de noi înșine.

Vă prezentăm în continuare graficul tuturor celor 14 nivele energetice ale Universului virtual, pentru a arăta împletirile dintre diferitele nivele ale acestuia.

Nivelele deschise la culoare aparțin de universul fotonic, iar cele închise la culoare de cel antifotonic. Și, dorind să introducem în această schemă raționalizarea geometrică a informațiilor cu privire la celelalte axe, de spațiu și timp, exprimate sub forma unor sfere, ținând cont de valorile obținute din datele exprimate în tabelele anterioare, vom observa că diferitele nivele energetice ar fi caracterizate de împletiri interesante.

În acest desen în 3 dimensiuni (3D) se observă că sferele negre și cele deschise la culoare, care reprezintă nivelele energetice antifotonice și fotonice, au volume diferite, dar se poate vedea că există un plan de simetrie dreapta-stânga, unde spațiile și timpurile se anulează reciproc.

Sferele au 3 valori de volum.

Indicând prin numerele 1, 2 și 3 volumele sferelor, se descoperă că suma volumelor din dreapta este specular egală cu volumele din stânga, la fel cum pe axa verticală volumul sferelor negre se anulează cu volumul sferelor deschise la culoare.

Încă o dată spațiile și timpurile se anulează între ele, codificând regula geometrică că, dacă universul s-a născut din nimic, în totalitatea sa este tot nimic.

Încă o observație trebuie exprimată pentru a analiza nivelele energetice zero (sferele din centrul graficelor).

Aceste două manifestări par a fi foarte apropiate între ele sau par a fi aproape aceeași manifestare, dar care încă nu este separată de imaginea sa speculară.

Acestea reprezintă începutul a tot, fotonul și antifotonul care se manifestă. Dar asupra definiției fotonului și antifotonului vom reveni un pic mai târziu.

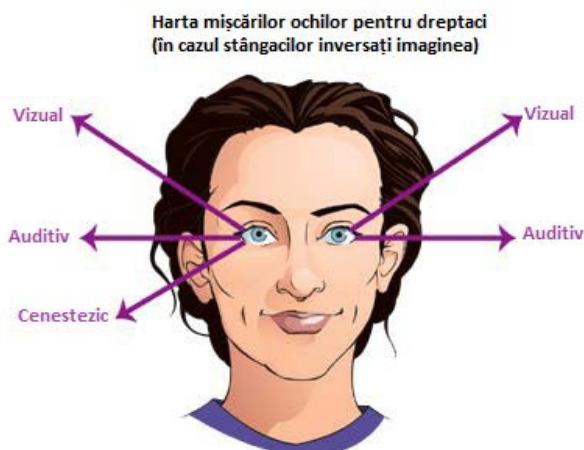
Sistemul simbolic Evideon și spațiul acțiunilor: Lumea Programării Neurolingvistice (PNL)

Lumea descrisă de Evideon fiind reprezentarea cărămizii primordiale, constituie unitate constructivă a universului fractal. Universul este o imensă hologramă non-locală a unui fractal. Dar dincolo de această definiție complexă am putut constata că în mit există o urmă clară de Evideon, la fel cum există și în toate aspectele realității virtuale. Aceasta este o hologramă în care unicul lucru ce contează este geometria și simetria evideonică. Deci, dacă lucrurile stau așa, putem aplica regulile de simetrie evideonică și macrocosmosului comportamentului nostru și, mai ales, regulilor care dictează principiile comunicării non-verbale, care are legătură cu mișcarea geometrică a corpului nostru.

Cu alte cuvinte, ne întrebăm dacă, în interiorul lumii metacomunicării studiate de PNL (Programarea Neurolingvistică), s-au instalat aceleași reguli, care stabilesc și geometria întregului Univers.

TCT și VAK - comparație

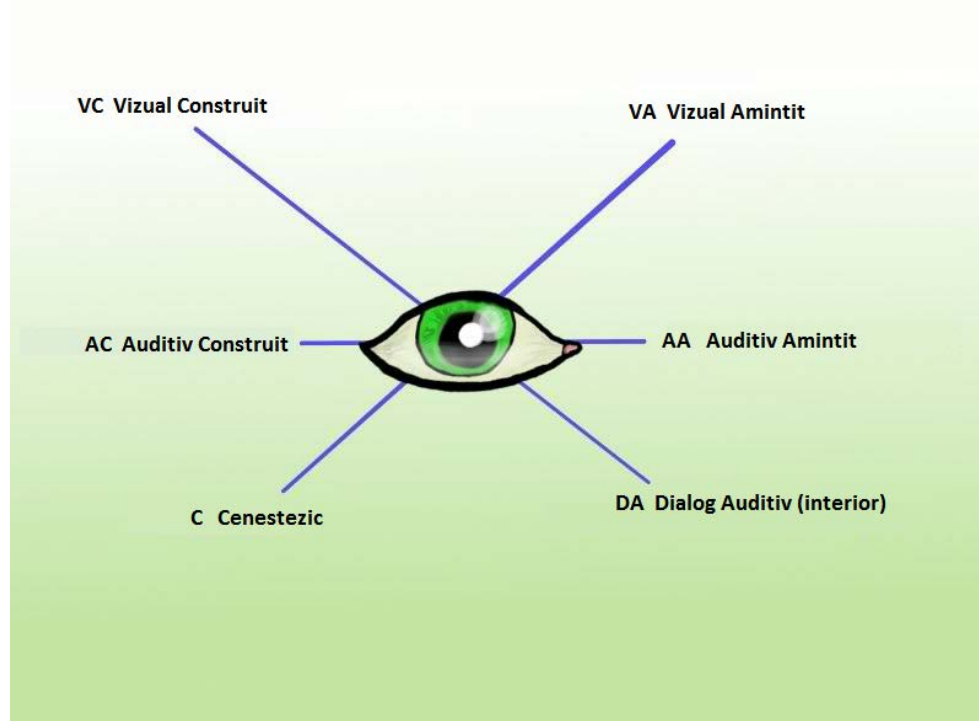
Una dintre descoperirile Programării Neurolingvistice este legată de mișcarea bulbilor oculari, care sunt folosiți ca și sondă a gândirii. Chiar se afirmă că sunt 3 canalele de intrare a informațiilor din exterior spre creier: cel vizual, cel auditiv și cel cenestezic (care, după cum exprimă și cuvântul, interpretează tot ceea ce este senzație tactilă, calorică, miros, gust etc.)

În cazul în care avem de-a face cu un subiect cu precădere vizual, acesta, atunci când comunică cu alții, dacă este văzut din fața interlocutorului, va mișca ochii privind adesea în sus. Dacă subiectul este auditiv, acesta va ține ochii în centru, iar dacă este cu precădere cenestezic, va lăsa de multe ori privirea în jos. În plus, va privi înspre partea stângă a celui care îl observă dacă va vedea în mintea sa imagini din viitor (false) și înspre dreapta celui care îl privește dacă va evoca imagini din trecut (adevărate).

Prin analogie, când subiectul evocă sunete pe care le-a ascultat cu adevărat (și le amintește) va ține ochii în centru, spre dreapta celui care îl observă, pe când sunetele construite vor naște o mișcare a bulbilor oculari pe linie verticală în centru și lateral spre stânga.

Cenestezicul care își amintește senzații reale, va privi în jos în dreapta sa, pe când, dacă acesta privește în jos, spre stânga, evocă cuvinte în interiorul său (își vorbește în interior). Deci, am putea sintetiza comportamentul uman în baza mișcării oculare printr-un desen.

Această metodă ne permite să verificăm, de exemplu, dacă subiectul minte, visează sau spune adevărul (este de bună credință). Explicația acestui comportament nu este deloc clară, pentru că experții în PNL susțin că mișcarea bulbilor oculari este activată de anumiți mușchi, care, la rândul lor, ar activa niște zone specifice din creier, interacționând cu amintirile sau ar activa alte sectoare ale creierului, dedicate minciunii.

Din păcate, această serie de ipoteze se bate cap în cap cu ideea universului holografic non-local al lui Bohm, care este de părere că timpul nu există, acesta susținând că nu există decât prezentul. În al doilea rând, Programarea Neurolingvistică nu pare a fi atrasă de observația că, în cazul în care ochii sunt poziționați în centru în sus, subiectul își amintește evenimente legate de sfera gândirii pozitive, negative în jos și gândirea prezentă în centru.

Nu ne putem da seama de ce, de exemplu, pozitivității îi este atribuită partea din stânga jos, care în realitate aparține senzațiilor dialogului interior. Ce legătură are evocarea unui sunet, dacă ochiul nu este poziționat în zona de mijloc, adică zona auditivilor?

O explicație corectă reiese din analiza mușchilor care orientează bulbi oculari, deoarece putem afirma că mușchii care mișcă ochii în dreapta sunt manevrați de emisfera stângă și viceversa. În acest context, am putea afirma că partea masculină interioară al propriului sine, care domiciliază în lobul stâng (partea spirituală) are o idee despre timp care are legătură cu viitorul (privește în viitor), unde, în corespondență cu această observație, partea feminină a sinelui este orientată mai ales spre trecut.

Acum se putea afirma că bărbații ar fi mai mincinoși decât femeile, deoarece aceștia tind să-și construiască realități fantastice în viitor, pe când femeile, rămân de obicei legate de propriul trecut.

Cu toate acestea, această preconcepție nu se verifică din observarea statistică, deci, trebuie respinsă. Nu se înțelegea nici cum pot fi deosebite senzațiile cenestezice adevărate de cele false. Sistemul TCT/ TST (Triade Color Test/Triade Sound Test), care este conținut în viziunea evideonică a universului, rezolvă toate aceste probleme.

Legătura dintre spațiu, timp, energie și canalele vizual, auditiv și cenestezic

Creierul uman urmează regulile evideonice și, deci, relaționează cu trecutul și prezentul, prin intermediul unei *time line*, o linie a timpului, care, în mod arhetipic, este construită în interiorul creierului nostru, poziționând trecutul în stânga și viitorul în dreapta. Pentru stângaci trebuie să observăm că această orientare este inversată. În realitate, simetria cerebrală este cea care interpretează universul exterior, la care creierul se raportează constant. Un alt lucru care trebuie subliniat se referă la de ce axa timpului, în mod intuitiv și în mod caracteristic, este poziționată în direcția dreapta-stânga (sau stânga-dreapta pentru stângaci)? Răspunsul este simplu. Sensorii sunetului, urechile, sunt poziționate la om exact în direcția axei dreapta-stânga (la ființa umană urechile sunt poziționate de-o parte și

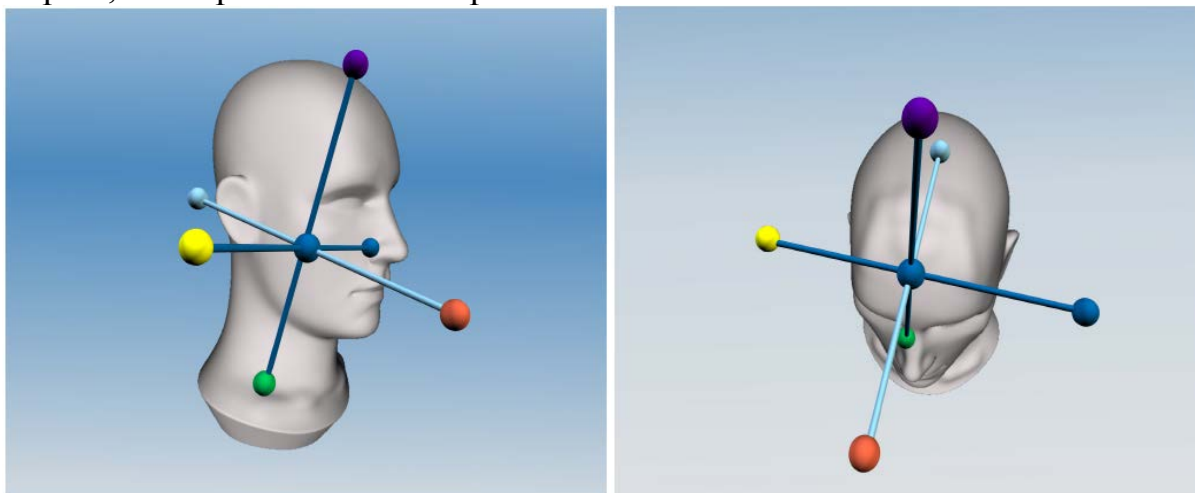
de alta a craniului, ceea face ca axa auzului să străpungă craniul, în mod arhetipic, de la dreapta la stânga).

Așadar, axa timpului corespunde și axei percepției auditive.

Este și ușor să demonstrăm că axa verticală, cea a energiei potențiale, este văzută de subiect ca și când aceasta ar fi axa cenestezică, și, prin excludere, axa vizuală ar corespunde axei spațiului.

După ce am admis, pentru prima dată, aceste relații, putem să mergem să testăm sistemul Triade Color Testului, comparându-l cu răspunsurile de tip VAK pe care le dau ființele umane în diferite situații.

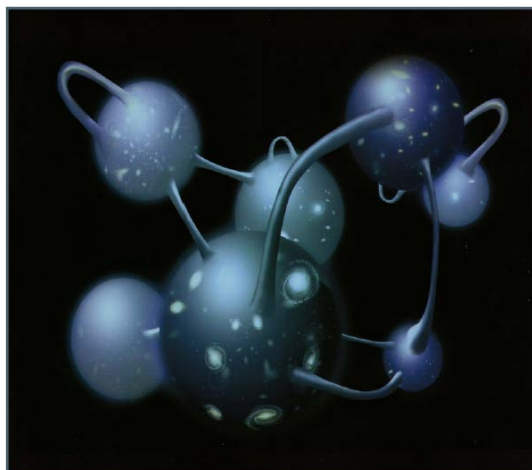
Cu alte cuvinte, se lărgeste vechiul model interpretativ VAK, trecând de la planul de observație bidimensional la un spațiu cranian tridimensional, mai complex, dar capabil să ofere răspunsuri cu totul exhaustive.

Dacă poziționăm centrul axelor carteziene în mijlocul craniului și le orientăm în mod corect, observăm că axa energiei devine verticală față de craniu, pe când axa timpului, adică cea a auzului, este orizontală, mergând de-o parte și de alta a craniului. Axa vizuală, a spațiului, ia direcția înainte - în spate față de frunte.

În acest tip de viziune a lucrurilor, adică mișcarea capului spre dreapta sau spre stânga, în sus sau în jos, va produce o realiniere a axelor de timp, spațiu și energie, adică vizual, auditiv și cenestezic, furnizând un sistem dinamico - perceptiv - variabil - tridimensional.

A avea un sistem perceptiv cu sediul în centrul craniului prevede a avea și o percepție diferită a propriului teritoriu, în funcție de poziția pe care o ia capul atunci când observă harta teritoriului. Mai trebuie subliniată și o altă caracteristică foarte importantă a acestui sistem de axe carteziene. Aceasta este în acord cu ideea că fiecare dintre noi își construiește o hartă a teritoriului diferită față de a altuia, unde diferența dintre harta virtuală observată și teritoriul real ar reprezenta o măsură a nivelului de conștientizare pe care îl posedă subiectul.

Amintim că pentru Programarea Neurolingvistică clasică harta este realitatea virtuală adevărată, pe când teritoriul reprezintă realitatea reală, așa cum poate fi ea percepută teoretic de către subiectul - observator.

Dar acum știm că teritoriul, pentru a fi nemodificabil, conform fizicii cuantice a lui Bohm, trebuie să reprezinte realitatea reală și nu pe cea virtuală, pe când harta teritoriului reprezintă virtualitatea modificabilă.

În acest context, fiecare ființă umană, ar căra peste tot cu sine universul său interior, caracterizat de grupul său de axe carteziane, care ar da naștere la o percepție a teritoriului total personalizată și diferită de a altuia. Cu alte cuvinte, dacă domnul A privește un copac, acesta ar putea fi convins că acel copac este același copac pe care îl privește domnul B. În realitate, fiecare dintre cei doi subiecți, fiecare în parte fiind creatorul universului său, ar crea un copac diferit. Cei doi domni putea crede că observă același obiect, nedându-și seama că universul primului nu este identic cu cel al celui de-al doilea. La nivel macroscopic cele două universuri ar putea, cel mult, să fie asemănătoare, dar la nivel cuantic subatomic, diferențele sunt foarte mari.

Acest model, pe de o parte prevede că realitatea reală este unică, la fel pentru toți (Conștiința), dar realitatea virtuală (modificabilă) ar fi cu totul subiectivă, iar pe de altă parte, acest model reprezentativ ar fi adevărata reprezentare a universului redus la niște bule, așa cum a postulat o ramură a astrofizicii moderne. [[http://it.wikipedia.org/wiki/Inflazione_\(cosmologia\)](http://it.wikipedia.org/wiki/Inflazione_(cosmologia))].

Fiecare ființă umană ar fi o bulă inconștientă, iar atunci când două bule s-ar ciocni între ele (raporturile interpersonale), fiecare ar manifesta o idee personală cu privire la univers, fără să-și dea seama că fiecare creează universul în baza cunoașterii pe care o deține despre univers. Asta înseamnă că fiecare ar vedea universul așa cum crede el că ar trebui să fie, pentru că l-ar crea, clipă de clipă, exact ca pe o idee cu totul personală. Merită efortul să subliniem faptul că neexistând timpul și spațiul, în fiecare clipă universul fiecăruia se schimbă, odată cu schimbarea propriilor credințe. Neexistând trecutul, nimeni nu și-ar putea aminti că într-un trecut anterior avea o viziune diferită asupra virtualității, în timp ce doar conștientizarea acestui fapt ar conduce la înțelegerea adevăratei naturi a universului, ai cărui creatori suntem chiar noi.

Aplicările noului model problemelor de tipul PNL

Așadar, în sistemul reprezentativ VAK, direcția privirii urmează un versor tridimensional, dar subiectul vede doar proiecția sa pe un plan vertical terestru (fața subiectului). Atunci, reexaminarea răspunsurilor de tipul VAK ne permite, de exemplu, să înțelegem că în momentul în care ochii se mișcă în jos, în dreapta celui care ne observă, versorul care indică direcția va avea o componentă cenestezică spre partea de jos, o componentă temporală îndreptată spre dreapta și o componentă vizuală indeterminabilă. Componentele cenestezică și auditivă ar fi și reprezentarea unei situații energetice și spațiale, unde componenta auditivă privește în jos și cea cenestezică de tip negativ (versorul îndreptat în jos) ar furniza răspunsului auditiv trăsătura de interiorizare. Deducem de aici că subiectul care mișcă ochii în acea direcție își vorbește în interior. Trebuie subliniat faptul că, în acest context, componenta vizuală nu este perceptibilă observând modelul VAK bidimensional clasic.

Deci, se poate afirma că subiectul atașează sunetului auzit în interiorul său o imagine din trecut, care corespunde sunetelor pe care le reascultă: dar pentru că componenta auditivă este mai intensă, cea vizuală tinde să nu conteze la fel de mult în răspunsul general.

Pornind de la această observație putem constata că subiectul, atunci când ține ochii deschiși în timpul hipnozei și elaborează imagini din trecut (termenul "retrăiește" ni se pare învechit având în vedere faptul că universul este non-local), el are privirea fixată în centrul axei vizuale (componenta spațială), deoarece acesta vede în fața sa, în prezentul său subiectiv (trecutul pe care îl reevocă), imaginile unei scene trăite într-un trecut care este coprezent cu prezentul. În mod analog, când, de exemplu, subiectul mută privirea în sus, spre stânga, acesta trăiește o situație pe care el o așează în trecutul său. În acel moment el vede și aude ceva care se întâmplă în afara sa, pentru că valorile componente vectoriale care au de-a face cu axa energiei (cenestezică) sunt pozitive. Cu alte cuvinte, când subiectul privește în sus își amintește senzații auditive și vizuale în afara sa, dar, atunci când acesta privește în jos, își face o introspecție, reelaborând și trăiri interioare, proprii sinelui său.

În acord cu această lectură a sistemului VAK, putem adăuga că ar fi dificil să obținem confirmări în legătură cu importanța reală pe care să o oferim componente vizuale (axa spațiului), având în vedere că acesta este proiectat înainte-înapoi și neavând elemente corespunzătoare vizibile în mișcarea bulbilor oculari, dar, deoarece sistemul legat de modelul reprezentativ al mișcărilor corpului, dictat de regulile Evideon, se poate aplica oricărei părți a corpului, putem observa că golul de informații care derivă din bulbi oculari este compensat foarte bine de mișcarea mâinilor. Probabil că din acest motiv, atunci când un subiect

Cum să interpretăm semnalele corpului

preponderent vizual își manifestă trăirea vizuală simte nevoia să miște mâinile înainte și înapoi, folosind axa spațiului (cea vizuală). În PNL s-a observat că mișcarea mâinilor, mai ales în zona înaltă a corpului, este exact cea a unui subiect care se exprimă vizual. Auditivii gesticulează mai puțin, iar cenestezicii și mai puțin, neutilizând canalul vizual, decât ca și

canal secundar de exprimare, nu au manifestări impresionante pe axa spațiului și nu simt nevoia să miște mâinile, care ar lua poziții tot mai joase față de centrul axelor (care este în creier). Acesta ar fi adevăratul motiv pentru care cenestezicii nu mișcă mâinile când vorbesc și auditivii le mișcă puțin, tinzând să țină mișcările în zona de jos a bustului.

Gramatica transformațională, o ramură a PNL-ului, permite, prin observarea cuvintelor utilizate pentru a descrie harta teritoriului, verificarea inadecvării aceleiași hărți și, sugerând modificări lexicale subiectului examinat, acesta, schimbând expresivitatea formală, și-ar modifica automat și harta teritoriului. Cu alte cuvinte, în funcție de expresiile care sunt utilizate pentru a descrie o imagine amintită, văzută sau elaborată, se înțelege nivelul de cunoaștere pe care îl deține subiectul cu privire la teritoriu. În acest context, fără să intrăm în detalii profunde, pentru care facem trimitere la testele de gramatică transformațională, în această lucrare ne oprim atenția pe anumite fraze, pe care subiectul le spune de obicei când își mișcă brațele. Expresiile clasice la care facem referire sunt următoarele:

"Să mergem mai departe" care la modul figurat înseamnă "să nu ne oprim asupra acestor detalii, să ne continuăm analiza fără să ne pierdem în detalii inutile". Când subiectul utilizează această expresie își mută corpul în față, utilizând axa spațială. În mod analog, expresiile la figurat de tipul "nu mai putem merge înapoi", sunt însoțite de o mișcare a bustului în spate și subiectul se referă la un "înapoi" spațial.

Dar când face referiri la deplasări de-a lungul axei timpului, se deplasează într-o parte, în stânga pentru trecut și la dreapta pentru viitor. Sunt aceleași deplasări ale corpului care indică, relaționate cu mișcarea ochilor, exactitatea modelului VAK tridimensional, adică a modelului Triade Color Testului (TCT).

De la mișcările bulbilor oculari la cele ale corpului

Modelul tridimensional VAK/TCT nu numai că este în acord cu modelul mai simplu, bidimensional, al Programării Neurolingvistice clasice, ci explică în

mod concret tot ceea ce în versiunea clasică rămâne un mister. În plus, oferă indicații ulterioare, care înainte nu puteau ieși la iveală. De exemplu, dacă o persoană se mișcă pe loc, oscilându-și corpul într-o parte, ca o pendulă, și ridicând ritmic picioarele de pe sol, acest lucru va fi interpretat de Programarea Neurolingvistică clasică, ca un gest de neliniște cauzat de faptul că subiectul nu se simte bine în acel loc. Întâlnim adesea un astfel de comportament la studenții care sunt interogați la tablă. În realitate, subiectul vrea să scape din acea situație, dar doar pe axa timpului, nu și pe cea a spațiului. Cu alte cuvinte, ar vrea să susțină examenul în alt moment sau să-l fi susținut deja. Dar dacă subiectul oscilează înainte și înapoi, el nu dorește să stea în acel loc, ci dorește ca în acel moment să se afle în alt loc: adică ar fugi în spațiu, dar rămânând în timpul său. Cu alte cuvinte, în loc să se afle acolo pentru a susține examenul, poate că ar dori să fie la mare. Dacă subiectul se mișcă în față și în spate, rotindu-și și corpul pe axa sa, pentru a schimba direcția încontinuu, iată că s-ar putea presupune că el nu ar vrea să se afle în acel loc, nici în timp, nici în spațiu - ar vrea să evite cu totul acea situație.

Dacă subiectul se ridică pe vârfurile degetelor de la picioare, acest gest înseamnă că el ar vrea să fie într-un alt loc, la un nivel energetic mai înalt: cu alte cuvinte, se gândește la momentul când, peste ceva timp, se va afla într-o situație mai potrivită, adică momentul în care va fi fericit că se află acolo, într-o poziție de comandă (adesea, Mussolini avea acest comportament, care era explicată, în mod greșit, prin faptul că acesta ar fi vrut să se simtă mai înalt; da, mai înalt dar nu din punctul de vedere al înălțimii, ci al energiei).

Programarea Neurolingvistică clasică ar fi dat acestor 3 mișcări aceleași semnificație și anume: "nu vreau să mă aflu aici", pe când, utilizarea abordării metodei evideonice ne permite să coborâm în profunzime în ceea ce privește motivațiile legate de expresia mișcărilor.

Mișcarea și relațiile

În mod asemănător, dacă avem patru persoane care discută, sau mai degrabă comunică între ele, va trebui să înțelegem în ce fel poziționarea acestora influențează comunicare dintre ele. În alți termeni, subiectul din centru ar avea dificultăți în a comunica cu persoana din dreapta, dar și cu cele din stânga, pentru că, în timp ce acesta privește persoana din dreapta, întorcându-și craniul spre interlocutorul privilegiat și potrivindu-și propriile axe cu cele ale subiectului cu care comunicarea va fi mai bună, îi lasă pe ceilalți subiecți de-o parte, pentru că nu și-ar suprapune eficient axele sale de referință cu cele ale celorlalți doi interlocutori. Într-o conferință ar fi greșit ca participanții la conferință să fie așezați în cerc, iar care susține conferința în mijloc. Cel care ascultă trebuie să fie mereu

așezat în aceeași parte cu locul unde își îndreaptă privirea cel care susține conferința.

Regula fundamentală pentru o bună comunicare ar fi următoarea: **să faci astfel încât axele tale să se suprapună perfect cu cele ale interlocutorului.**

În aceste două imagini putem observa poziția greșită în stânga, iar cea corectă în dreapta. Poziționarea interlocutorilor în fotografia din stânga va conduce, în mod inevitabil, la situația în care participanții vor lua cuvântul pentru a atrage atenția referentului, toți începând să vorbească în același timp, astfel creând un haos comunicativ.

Inversiunea axelor

În acest context, se înțelege perfect că întâlnirea unui dreptaci cu un stângaci poate crea probleme, dar doar pe axa care are de-a face cu timpul, adică pe axa auditivă, pentru că aceasta ar fi inversată față de poziția axei unui dreptaci.

Acest tip de inversiune a polarității axei temporale se datorează poziționării diferite a celor două emisfere cerebrale, care sunt inversate la stângaci, față de poziția pe care o ocupă în creierul unui dreptaci. Acest lucru conduce la o percepție inversată a universului pe axa timpului, unde viitorul va fi în stânga și trecutul va fi reprezentat în dreapta subiectului.

Când un stângaci întâlnește un dreptaci, ambii se vor mișca spre aceeași parte a străzii, și nu vor reuși să treacă unul de altul, pentru că ambii interpretează microsemnalele celuilalt în mod opus. În timp ce un subiect va comunica din cap că se mută în trecut pentru a-l lăsa pe celălalt să treacă, acesta din urmă se va gândi

că subiectul vrea să se deplaseze în viitor. Cu alte cuvinte, în timp ce unul va spune "Scuză-mă, mă dau într-o parte și te las pe tine să treci ÎNAINTE", celălalt va crede că trebuie să treacă DUPĂ ACEEA - astfel se va crea un haos comunicativ.

Rotarea axelor și comportamentul anormal

Există și cazuri rare, în care subiecții își imaginează că au viitorul în fața lor iar spațiul parcurs se află în stânga. În acel caz este clar că, dintr-un motiv oarecare, pe care nu vom sta să-l investigăm în această lucrare, subiectul are în interiorul său, un sistem evideonic orientat în mod diferit față de cel normal, unde axa timpului a luat locul axei spațiului. Acești subiecți sunt caracterizați de o puternică dificultate în a relaționa cu lumea exterioară, folosind o geometrie destul de diferită pentru a identifica harta teritoriului. De multe ori acești subiecți tind să se închidă în ei înșiși, pentru că limbajele lor corporale nu sunt percepute în mod

AUTISM

corect de ceilalți. În baza puținei experimentări pe care am efectuat-o, s-ar părea că este posibil ca în cazul acestor subiecți să se obțină revenirea la normalitate simulând în minte mișcarea de rotație pe axa corpului, rotația sistemului evideonic impunând la nivel mental simulativ că timpul se află de-o parte și de alta, iar spațiul înainte și înapoi. Fixând astfel noua orientare a subiectului, acesta s-ar vindeca imediat și ar fi capabil să-și rezolve toate problemele comunicative.

În etapa actuală a cercetărilor noastre nu avem informații suficiente pentru a putea susține că anumite boli sau neplăceri psihologice au ca și cauză alinierea incorectă a axelor interioare. Pentru a da un singur exemplu, avem impresia că autistul poate avea axa cenestezică poziționată în locul axei vizuale. Dacă ar fi fost așa, autistul ar fi tins să nu-l perceapă pe interlocutorul din fața sa prin văz, ci prin energia pe care acesta o emană și l-ar poziționa automat la un nivel energetic superior, refuzând contactul cu el. Dar dacă autistul are posibilitatea de a relaționa cu al subiect, o face prin atingerea corpului; și iată că apare întrebarea: autistul trebuie atins pornind din spate (de exemplu pe spate) și nu din față? Autistul ar percepe în spațiul vizual lucrurile în partea de jos sau cea de sus, dar, rotindu-și capul în jos sau în sus, s-ar deplasa axele vederii, și, cu alte cuvinte, autistul ar urmări mereu lumea imaginii, dar fără să o apuce cu adevărat vreodată (head bending). El va ajunge să nu se mai miște, înțelegând că tentativa sa oricum va

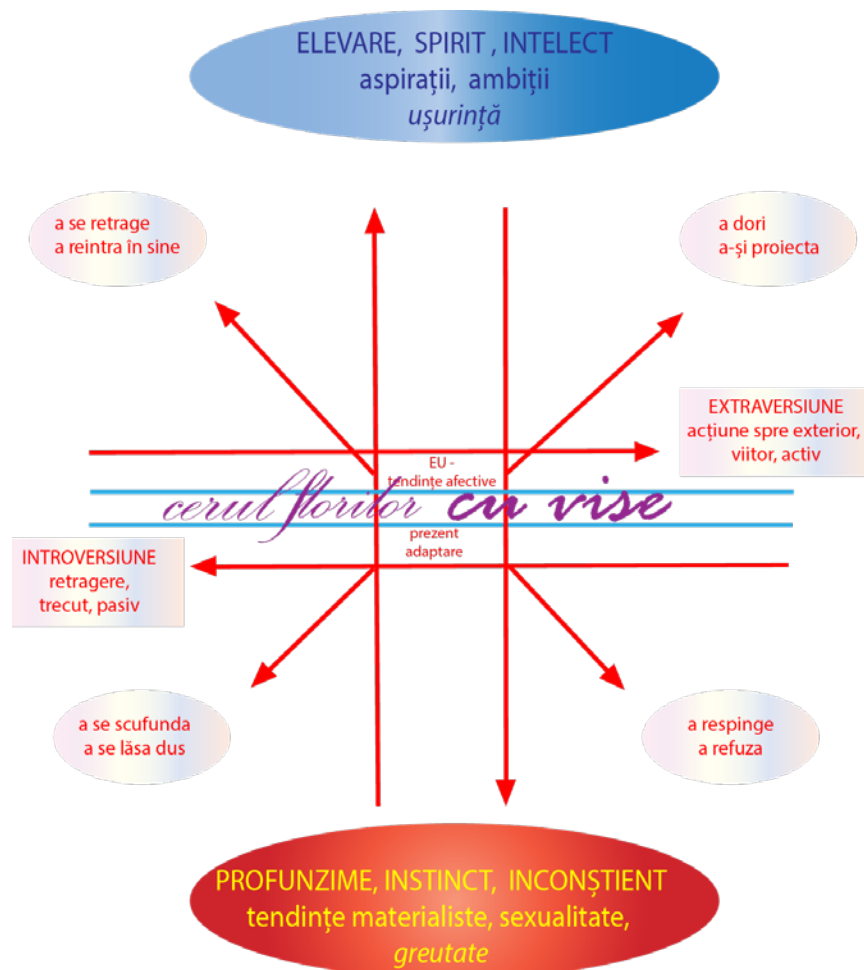
tinde să eșueze. <http://www.nonsolofitness.it/scienza-e-movimento/rieducazione-posturale-in-etaevolutiva/autismo-la-postura-come-espressione-dell-essere.html>

Aspectul grafo-mecanic al scrisului

În grafoanaliză se folosește un instrument asemănător cu sistemul VAK din PNL, care se numește **Crucea Spațiilor lui Pulver**. Și acest instrument derivă din observarea atentă a subiecților care scriu și care tind să utilizeze spațiile în funcție de modul în care lucrează sfera lor emotivă interioară, în diferite direcții.

Pe scurt, comportamentul grafic care merge spre dreapta se îndreaptă spre viitor, pe când cel legat de partea stângă reprezintă trecutul. În sus sunt ideile, în jos simțurile, și, ca să terminăm, presiunea pe foaia de hârtie indică raportul cu adevărul sau falsitatea.

În principiu, fără să intrăm în detalii mai complexe, se poate observa că modelul propus de Pulver este utilizat de Moretti pentru analiza grafologică și este reprezentarea perfectă a ceea am afirmat noi până acum.

Cu alte cuvinte, când subiectul se apucă să scrie, apleacă capul spre foaie și în acel caz va lua cu sine rotația axelor, care își vor schimba orientarea universului virtual care îl înconjoară. Rezultatul va consta în faptul că, în timp ce axa timpului rămâne neschimbată (stânga - trecut, dreapta - viitor; pentru stângaci este invers), axa spațiului devine verticală față de foaia pe care scrie. În acest context, această axă, care reprezintă spațiul și văzul, îmi va spune cât de sus merg eu în timp ce scriu, adică cât de înclinat sunt să-i invadez zona sau cât mă arăt în fața lui. Grafologul interpretează această tendință, sau constelație grafologică, susținând că subiectul care scrie, apăsând mult pe foaie este un subiect care adesea tinde să spună adevărul, chiar și când nu trebuie, pentru că, spunem noi, este prea invaziv și exuberant cu spațiul altora.

Dar axa energiilor, adică axa cenestezică, devine verticală, de-a lungul axei sus - jos a foii de scris. În acel context Pulver recunoaște în cel care scrie tendința de a sta în parte înaltă a scrisului, care este constelația celui ce gândește mult, este idealist, etc. . În schimb, cel care stă în partea de jos este o persoană care se gândește la pământ, la material, la bani, la tot ceea ce este definit ca fiind jos din punct de vedere energetic.

Potrivirea cu modelul tridimensional al TCT-ului este evidentă și inconfundabilă și demonstrează că orientarea axelor spațiale, temporală și energetică, urmează deplasarea craniului subiectului, în care se află centrul universului său virtual, creat chiar de el însuși, moment de moment.

În această lucrare trebuie subliniată o observație importantă; grafologul susține că deplasarea la dreapta a scrisului înseamnă că subiectul este extravertit, invadează zona altuia, etc., făcând aluzie la tot ceea ce ține de domeniul spațiului. În realitate, cel care scrie vrea să împartă cu interlocutorul său timpii, nu spațiile. Ar vrea să fie apropiat de el în timp și nu în spațiu (sau poate și că în spațiu, dar ca și consecință a timpului). Și în acest caz variațiile pe axa spațiului, la fel ca în sistemul VAK, suferă din cauza bidimensionalității sistemului utilizat. În cazul analizei mișcărilor bulbilor oculari, aceasta este susținută de mișcarea mâinilor, care compensează lipsa de informații spațiale, pe când în cazul probei grafice singura posibilitate expresivă directă ar fi oferită de măsura variațiilor presiunii asupra foii pe care le face subiectul în timp ce se deplasează de la stânga spre dreapta. (<http://it.wikipedia.org/wiki/Grafologia>.) Noi am ajuns la concluzia că nimeni nu a efectuat până acum măsurători de acest tip.

Eviden și constanta structurii fine a universului

Formulasem deja anterior ipoteza că universul evedonic ar fi o cheie de lectură pentru toată fizica subatomică și postulasem un nou model de structură a materiei, construit doar din fotoni și antifotoni, care, de altfel, se părea că se potrivea și cu rezultatele fizicii cuantice moderne.

O teorie bună, pentru a fi bună, trebuie să conțină toate rezultatele care pot fi obținute prin experimente și limbajele construite în interiorul teoriei în sine. Se părea că lumea evedonică este capabilă să compenseze și multiplele lipsuri di fizica contemporană, dintre care cea mai evidentă era incapacitatea modelului clasic de a explica ce anume este constanta structurii fine a universului. Această constantă este un număr pur adimensional, care are valoarea $1/137$ și este comparată cu semnificația fizică a vitezei luminii. Adică aceasta este rezultatul raportului dintre sarcina electrică a electronului, la pătrat, împărțit la constanta lui Planck, multiplicată prin viteza luminii. Deci, este o constantă care modifică valoarea altor trei constante, care au o importanță capitală pentru toată fizica modernă.

Merită efortul de a sublinia că, dacă constanta universală ar avea o valoare diferită de cea care reiese din calculele și măsurarea experimentală, universul nu ar exista, sau, în orice caz, nu ar exista așa cum îl cunoaștem noi astăzi.

$$\alpha = \frac{e^2}{\hbar c}$$

Însăși existența acestei constante este interpretată de unii oameni de știință ca pe un indiciu **al incompetenței** sistemului nostru teoretic actual. Constantele non-adimensionale sunt într-adevăr asociate cu convenții în unitatea de măsură și depind de alegerea acestora. O constantă adimensională, dimpotrivă, este independentă de unitatea de măsură și apare într-o teorie ca factor arbitrar.

(http://it.wikipedia.org/wiki/Costante_di_struttura_fine)

În istoria științei constantele adimensionale au fost eliminate la un moment dat, mulțumită lărgirii teoriei în care apăreau. Constanta de structură fină are o mare importanță în teoria filosofico-științifică a **principiului antropic**

(http://ro.wikipedia.org/wiki/Principiul_antropic); într-adevăr, acest parametru adimensional are o influență fundamentală asupra universului. Dacă valoarea sa ar fi diferită, chiar și cu puțin (circa cu 10-20%) față de valoarea cunoscută, universul ar fi diferit față de cum îl vedem acum și legile fizice nu ar fi așa cum le cunoaștem noi. De exemplu, raporturile dintre forțele attractive și repulsive dintre particulele elementare (http://ro.wikipedia.org/wiki/Particul%C4%83_elementar%C4%83) ar fi diferite, cu urmări asupra constituției materiei și a activității stelelor. Într-un univers cu α diferit, nici noi nu am putea exista. Utilizând observările efectuate cu **telescoapele**

Keck (http://en.wikipedia.org/wiki/W._M._Keck_Observatory), cu 128 quasari în redshift de $0,5 < z < 3$, Webb și echipa sa au găsit că spectrele erau în acord cu o ușoară mărire a constantei din ultimii 10-12 miliarde de ani, care poate fi exprimată de:

$$\frac{\Delta\alpha}{\alpha} \stackrel{\text{def}}{=} \frac{\alpha_{\text{prev}} - \alpha_{\text{now}}}{\alpha_{\text{now}}} = (-0,57 \pm 0,10) \times 10^{-5}.$$

Au fost propuse diferite metode pentru a măsura dacă în trecutul istoriei cosmice α a avut valori diferite: având în vedere dependența acestei valori de principalele constante fizice, **un indiciu ar fi faptul că legile fizice variază în timp**. Până acum nu au fost găsite deplasări semnificative care să nu fie imputabile unor erori de măsurare.

(http://www.lescienze.it/news/2013/07/09/news/costante_struttura_fine_nana_bianca-1733505/).

Dar asta nu înseamnă că au fost făcute erori. Dintr-un studiu de 153 de măsurători efectuate de Very Large Telescope Project / ESO, constanta se pare că are o valoare diferită față de cea din trecut, deschizând astfel ipoteza despre **nevaliditatea universală a legilor fizicii**. Variația valorii acestei constante ar provoca variația vitezei electronilor orbitalilor cu 1s în tabelul periodic, pentru că o astfel de viteză este calculabilă prin raportul dintre numărul atomic Z al elementelor și constanta 137, după Max Planck. Perfecționarea modelului lui Bohr, propus de Sommerfeld și Wilson, conține totuși un aspect fundamental, adică evaluarea efectelor relativiste. În mod particular, Sommerfeld, evaluând raportul dintre viteza electronului pe prima orbită a atomului lui Bohr și viteza luminii în vid, a introdus "**constanta structurii fine**", definită ca:

$$\alpha = \frac{2\pi e^2}{hc} \approx \frac{1}{137} \quad ; \quad \alpha^{-1} = 137,0359990 \dots$$

Considerentele dimensionale arată că aceasta este un număr pur, singura cantitate adimensională care poate fi formată cu cele 3 constante e , h și c (respectiv: *sarcina electronului*, *constanta lui Planck* și *viteza luminii în vid*).

Ca fim sinceri, pornind de la argumente de estetică și numerologie, Eddington a susținut că această constantă de structură fină (care pe atunci fusese estimată ca având o valoare de $1/136$) ar valora exact $1/136$. Când, în 1938, măsurătorile au demonstrat că valoarea acestei constante se apropia de $1/137$, Eddington a încercat să explice acest fapt relaționând 137 cu așa-numitul număr al lui Eddington, care este o estimare de-a sa a numărului exact de electroni din Univers.

Walter Cassani (<http://it.scienza.narkive.com/sF69Rer2/sfida-a-smargiassi-la-costante-distruzione-fine-puo-ora-essere-137-intero>) ar demonstra că: "*...Modelul rezonanței, făcut pentru lungimile de undă Doppler, ne informează că pentru turul complet al unui electron, suprafețele de undă care îl preced călătoresc cu viteza $c1$ de-a lungul*

orbitei, efectuează 136 de tururi. De aceea viteza undelor pe prima orbită a atomului de hidrogen este $c_1 < c$ pentru $c_1 = 299.713.701, 57484780619 \text{ m/s}$. Prin asta am demonstrat, după logica discontinuității lui Schild, teza pe care ne-am propus-o, și anume, că adevărata valoare a lui $1/\alpha$ este un număr întreg egal cu $(138 + 136) / 2 = 137$. "

În concluzie, dezbaterea în legătură cu această constantă, la fel cum se întâmplă și în cazul altora cu privire la semnificația lor intrinsecă față de modelul universal al fizicii, dar mai ales dezbaterea cu privire la faptul că aceste valori trebuie să fie considerate constante, este încă deschisă.

(http://www.coscienza.org/scienza/incostanza_delle_costanti.htm.)

Valoarea constantei structurii fine este atât de importantă încât până și lumea ezoterismului și a geometriei sacre s-a ocupat de ea.

<http://users.libero.it/claudioironco/137.html>, <http://cabala.org/oltreilfiume/137.shtml>

Calculule efectuate utilizând Geometria, știința cabalistă ebraică, conform căreia ar exista o corespondență între literele alfabetului ebraic și numere, i-ar determina pe experții acestui domeniu să susțină că numerele 136 și 138 nu s-ar referi decât la undă și particulă, unde al treilea număr, 137, ar avea semnificația de lumină, adică de foton.

Dacă pe de o parte acest tip de abordare ar putea fi extrem de slab, nu trebuie să uităm că adesea realitatea se ascunde în mit, pentru că omul construiește mitul ca pe o imagine a universului pe care chiar el l-a creat în mod inconștient.

137 = קבלה

136 este cuvântul "voce", *kol* (Quf - Vav - Lamed). După cum deja se știe, vocea se propagă prin intermediul undelor. Însă 138 este cuvântul "particulă", *chelek* (Cheit - Lamed - Quf), care înseamnă exact "bucățiță de materie". Este vorba despre același nume care în ebraica modernă este utilizat pentru a denumi particulele nucleare! De o parte avem undă și pe de alta particula: cele 2 aspecte ale realității pe care fizica le-a evidențiat. Așadar, dacă, pe de o parte știința oficială nu găsește răspunsuri concrete și cabala ebraică (Kabbala) introduce totul în viziunea creației divine, unele dintre ipotezele noi au intrat în reflectoarele gândirii științifice. Teoria care prevede Universul Evideon este o teorie clasică, supranumită și "a tot ce există". Această teorie prevede că toate aspectele gravitației se pot uni prin electromagnetism.

http://it.wikipedia.org/wiki/Teoria_del_tutto.

"Constanta "structură fină" măsoară forța câmpului electromagnetic, care controlează modul în care interacționează electronul și fotonul. Este adimensională pentru că este relaționată cu alte 2 constante fundamentale: h și c . Oamenii de știință cred că trebuie să existe o semnificație care să lege constanta

"structură fină" de valoarea lui π , care reprezintă raportul dintre circumferința unui cerc și diametrul său, sau ale unei sfere."

http://www.teoriadelcampounico.it/public/FileDoc_5_FileDoc_11_La%20costan%20struttura%20fine%20per%20WEB.pdf.

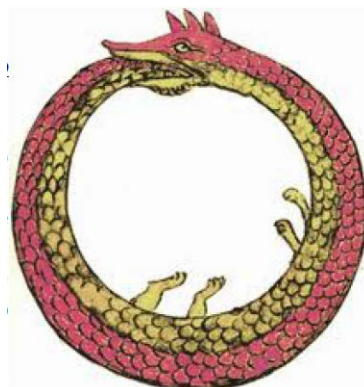
Soluția propusă în interiorul lumii Evideon

Teoria a tot ce există prevede că această constantă de structură fină poate fi reprezentarea unei sfere sau a unui cerc. În realitate, teoria lui Bohm despre universul holografic susține că timpul nu există și că există doar prezentul. Dacă ar fi așa, am putea reprezenta timpul ca pe o circumferință ale cărei puncte sunt isocrone, adică au aceeași valoare a timpului. Din punct de vedere istoric, ideea că timpul nu ar fi liniar, ci circular, datează din timpul Sfântului Augustin.

Conceptul de timp liniar este introdus și susținut de Biserica Catolică, pentru că doar un timp liniar ar putea garanta mântuirea păcatului uman. Tipul ciclic îi permite omului să mai poată păcătui după mântuire și asta ar fi în dezacord cu ideea salvării umane, care are loc o singură dată în istoria universului. Înainte ca Biserica Catolică să pună mâna pe conceptul de timp și să distrugă acea puțină rațiune care leagă conceptul de timp cu cel de entropie, lumea credea că timpul este circular.

Din diviziunea antropomorfă a mitologiei clasice derivă continuitatea evenimentelor dintre istoria zeilor și cea a oamenilor. (http://en.wikipedia.org/wiki/Ancient_Greek_religion). O astfel de continuitate este garantată de figura eroului (<http://ro.wikipedia.org/wiki/Erou>) produsă de uniunea dintre perfecțiune și imortalitatea divină și imperfecțiunea și mortalitatea umană.

"Istoria zeilor oglindește, anticipă și explică istoria oamenilor, dar este construită pornind de la cea din urmă. Din viziunea naturalistă a religiozității orfeiste (http://ro.wikipedia.org/wiki/Orfism_%28religie%29) se demonstrează că ideea ciclului este ca o reîntoarcere eternă în sens naturalist, unde se stabilește o alternanță între viață și moarte, progres și decadență, noroc și nenorocire. Deci, timpul se repetă mereu și mereu este supus sorții, care este elementul esențial al acestei concepții temporale. Timpul nu poate fi altceva decât o roată, în care toate ființele se nasc veșnic, mor și revin la starea originală, exact așa cum descriu mitologiile orientale. Timpul ciclic este un concept cardinal al filozofiei buddhiste, cu conceptele sale de samsara, pe care doar nirvana o poate rupe, cea a celor numiți kalachakra sau a celor numiți kalpa sau eoni, perioade de miliarde și miliarde de ani, divizate în yugas, echivalând cumva cu cele patru epoci (epoca de

aur, de argint, de bronz și de fier) din mitologia grecească."

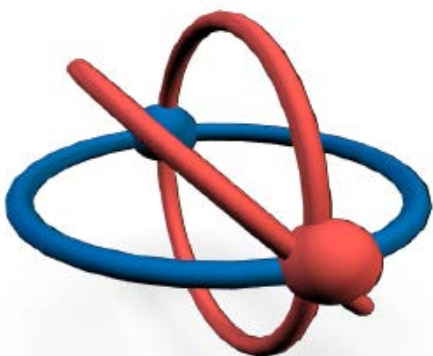
http://it.wikipedia.org/wiki/Concezione_del_tempo

Dacă timpul merge într-o singură direcție nu există involuție umană, și, dacă aceasta nu există, atunci se poate spune că entropia universului se mărește mereu. Totul ar fost bine dacă entropia nu ar fi măsurat energia sistemului, ci ar fi fost o mărime legată intim de entropie, care este cunoașterea universului însuși. În acel context, ar fi adevărat că aceasta este mereu în creștere, dar nu ar mai fi necesar să se susțină că timpul merge într-o singură direcție, chiar dacă ar rămâne validă ideea că Evoluția universului merge într-o singură direcție.

<http://www.freemasonsfreemasonry.com/tempo.html>

În mod asemănător, vechile mituri ale lumii orientale susțin o ciclicitate a timpului, cel puțin sub anumite aspecte ale unei astfel de concepții.

http://calighieri.racine.ra.it/pescetti/ricerca_infinito_2004_05/somm_oriente/religioni_orientali.htm

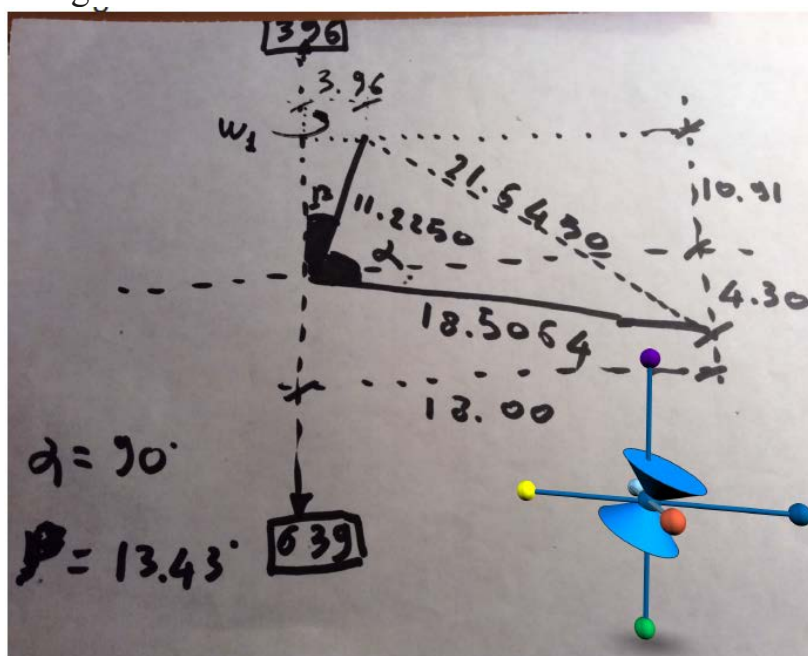
În concepția universului holografic, dacă timpul este circular, atunci și spațiul ar fi la fel. Deci, ne-am putea imagina 2 circumferințe cu 90 de grade între ele și cu rază identică, care s-ar suprapune doar în 2 puncte, acestea având aceleași origini carteziane. Circumferința orizontală ar fi caracterizată de faptul că toate punctele sale au aceeași valoare a timpului. Circumferința pe verticală ar avea toate valorile de spațiu identice (nu ar exista spațiul, ci doar un singur punct). Circumferința poziționată la 45 de

grade într-un sistem sexagesimal ar reprezenta viteza, ca raport dintre spațiu și timp, iar aceasta ar fi și ea reprezentabilă ca un cerc cu raza identică cu circumferința spațiului și timpului. În lumea evideonică amintim că spațiul și timpul au aceeași întindere, contrar axei energiei, care variază, după cum am văzut anterior. În acest context, axa energiei ar fi reprezentabilă de raza circumferințelor. Această reprezentare de spațiu, timp și energie în lumea evideonică ar prevedea că, în realitate, ar exista 7 situații asemănătoare cu aceasta și concentrice cu aceasta, dar tot mai mici (în realitate ar fi vizibile doar 3, pentru că ar fi ar fi 2 câte 2 situații isoenergetice, plus o situație centrală, reprezentabilă printr-o mingeuță mică, unde dualitatea nu s-a polarizat încă, dar deja există). Dacă viteza, care este expresia unui raport dintre spațiu și timp, este o circumferință, aceasta chiar poate fi relaționată cu măsura lui Pi grecesc, așa cum se afirmă în teoria întregului. În acel context s-ar fi putut scrie $2\Pi R = 136$. Ne întrebam ce ar putea reprezenta valoarea lui R din această expresie în interiorul sistemului lui Evideon. După numeroase tentative, am observat că lungimea axei energiei nivelului nostru existențial (693-

396), adică numărul pur 243, dacă este împărțit la lungimea vectorului-sumă a celor 3 vectori 3, 9, 6, caracteristici acestei axe (rădăcină pătrată din 9, 81, 36, adică 126) furniza exact valoarea raportului $136/2\pi$.

Găsisem valoarea limitei inferioare a constantei structurii fine, dar care era semnificația geometrică a acestui lucru și cum se putea calcula valoarea-limită maximă? După multiple tentative de a corela numărul 136 cu o circumferință care să aibă vreo semnificație în interiorul axelor TST (Triade Sound Test), am constatat că raza circumferinței 136, având valoarea $136/2\pi = 21.6450$, era ipotenuza unui triunghi dreptunghiular, al cărui înălțime (catetă) avea valoarea de 11.2250. Însă cealaltă catetă avea valoarea de 18.5069. Valoarea de 11.2250 era caracteristică lungimii vectorului sumă-vectorială a celor trei vectori 3, 6, 9. Poziția acestui triunghi în interiorul TST are caracteristica de a avea unghiul drept poziționat pe originea axelor și cateta cu valoarea 11,2250 înclinată cu un unghi care este blocat la valoarea de 13.43 de grade sexagesimale. Această valoare ar face astfel încât triunghiul nostru să capete o înclinație care ar produce o proiecție a catetei 18.5064 pe axa timpului (sau a spațiului), egală cu o lungime care nu este mai mare de 18.00. La rândul său, o astfel de valoare nu ar putea niciodată să fie mai mare de atât, pentru că lungimile catetelor triunghiului în cauză reprezintă și niște vectori. Din acest motiv, suma vectorului proiecție a vectorului 18.5064 pe axa spațiului (sau a timpului) cu valoarea 18.00, adunată cu lungimea semiaxei spațiului (sau a timpului) cu lungimea 162, produce valoarea maximă de 180, care nu poate fi depășită.

O semiaxă a TST nu poate avea o lungime mai mare de 180, adică toată axa nu poate fi mai lungă de 360.

Aceste numere, care în realitate sunt pure și adimensionale, reprezintă matematica TST, care pornește de la numărul 1 la 359, adică există 360 de valori numerice care reprezintă doar unghiuri. Reprezentarea acestor unghiuri a fost formulată în TST sub forma unor valori versoriale. Vectorii s-au transformat în unghiuri. În acest model este evident că nu există niciun număr mai mare decât 360, pentru că nu există un unghi mai mare de 361 de grade. Deci, dacă pe de o parte cateta 18.5064 are o anumită înclinație, vectorul său corespondent nu poate avea o proiecție pe axa spațiului mai mare de valoarea 18.00, pentru că depășirea acestei valori ar produce construcția unei axe a spațiului, care, în universul nostru, nu ar putea exista, pentru că nu ar putea exista mai mult spațiu de atât. (repetăm faptul că orice semiaxă trebuie să ajungă la valoarea de maxim 180 de unități unghiulare). Pe de altă parte înclinarea triunghiului cu ipotenuza având valoarea de $136/2\pi = 18.5064$, trebuie să fie înclinată la un anumit unghi, care rezultă a fi egal cu înclinarea vectorului-sumă a celor trei vectori, 3, 6, 9. Acești vectori sunt orientați în spațiul Triade Sound Testului astfel încât să aibă originea în vârful axelor energiei, fiind ortogonali între ei și înclinați cu un unghi de 45 de grade față de axa verticală a energiei. Calculul unghiurilor vectorului final furnizează pentru acel vector o valoare teoretică de $(57.688 - 45) = 12.7$ grade sexagesimale, în acord cu aproximațiile utilizate pentru valoarea de 13.4 grade, calculată în baza valorii-limită a lungimii semiaxei spațiului.

Legătura dintre constantele universale

Calcululele efectuate oferă un rezultat foarte interesant.

Chiar există posibilitatea de a lega constanta structurii fine a universului de Π grecesc ($\Pi\Phi$) de constanta numită secțiune de aur (Φ) într-o expresie unică și incredibilă.

$$243/(324)^{1/2} = \alpha/2\pi\phi$$

Raportul dintre întinderea axei energiei potențiale și întinderea valorii rădăcinii pătrate a întinderii spațiu/timp exprimă raportul dintre constanta structurii fine a universului ($\alpha = 137$) împărțit la produsul dublului lui Π multiplicat cu valoarea secțiunii de aur.

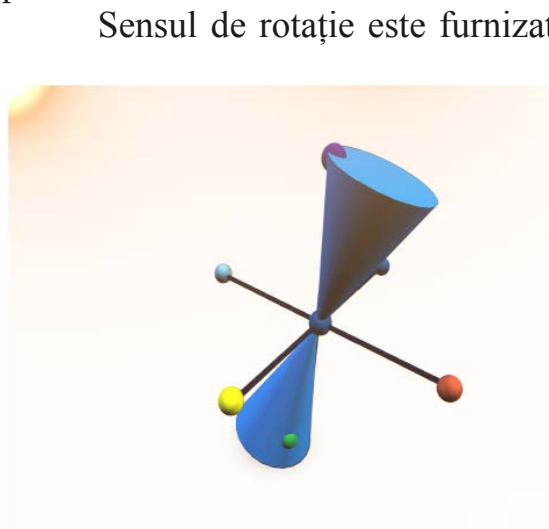
Natura filozofico-geometrică a modelului și semnificația sa intrinsecă

În acest model, pe care încercăm să-l clarificăm pentru cititorul care nu cunoaște geometria trigonometrică (care este o geometrie banală, veche și total arhetipică), se observă cum Creația a fost făcută din nimic. Toate numerele

simbolice care reprezintă Creația sunt numere pure, dar nu numai; acestea reprezintă doar unghiuri, direcții și nimic altceva. Cu alte cuvinte, Creația, creând, a emis produsele sale, și, pentru că le-a aruncat cu unghiuri diferite dintr-un centru ipotetic și virtual, acestea s-au manifestat ca spații, timpuri și energii. Nu există câmp electric, magnetic și gravitațional, ci doar unghiuri de proiectări într-un proiector holografic, într-un spațiu ideatic și virtual.

Acestea fiind spuse, trebuie să ne îndreptăm atenția spre formele geometrice ale ipotezelor noastre. Numărul 136 ar fi o circumferință care reprezintă baza unui con, înclinat pe axa energiei cu un anumit unghi, care se rotește pe axa energiei. Acest tip de rotație produce o structură solidă pe care am putea-o descrie printr-o imagine precisă.

Triunghiul despre care am amintit înainte se rotește pe axa energiei, producând un con dublu.

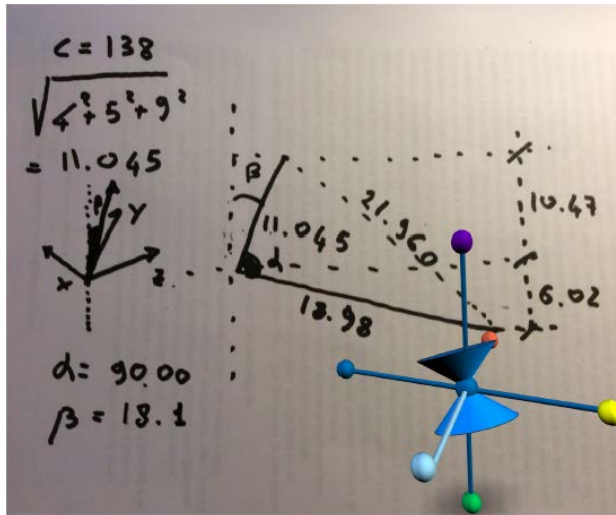

Sensul de rotație este furnizat de faptul că cele 3 axe, unde se situează cei trei vectori, 3, 6 și 9, nu au o direcție preferențială, dar putem să-i verificăm ca rotindu-se pe axa energiei. În mod analog, în partea de jos, conul este inversat, pentru a menține caracteristicile de geometrie. Baza conului este aproape planară cu planul axelor de spațiu și timp, dar oscilează rotindu-se în jurul axei energiei și dacă am vrea să urmărim un punct fix poziționat pe circumferința cu valoarea 136, acesta ar descrie o traiectorie care seamănă cu imaginea geometrică a benzii lui Moebius.

Acest simbol reprezintă infinitu nu doar în matematică, ci și în culturile cele mai vechi. În definitiv reprezintă universul, care nu are nici început și nici sfârșit. Este o reprezentare a timpului circular, cu 3 dimensiuni, dar reprezintă și spațiul, ca un loc unic și recurent. Spațiul și timpul se ridică și se coboară de-a lungul coordonatei energiei, fluctuând în respirația universală.

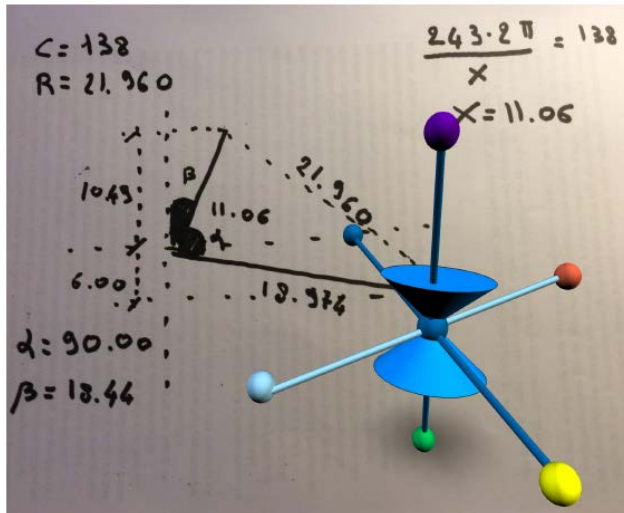
Limita de sus a constantei structurii fine

Pentru a înțelege foarte bine valoarea și semnificația constantei structurii fine a universului, trebuie să vedem și de unde poate apărea numărul 138, care reprezintă limita maximă. Dacă i se impune unei circumferințe valoarea 138, vom avea situația că $138/2\pi = R$, unde R ia valoarea de 21.960. Cele două catete ale triunghiului drept corespondent iau valorile de 11.06 și 18.974. Unghiul de înclinare a triunghiului, care corespunde și unghiului de înclinare a vectorului 11.06

este de 18.44 de grade sexagesimale.

Acest unghi are valoarea limită la 18.44, pentru că, în mod obligatoriu, proiecția catetei 18.974 nu poate da pe axa spațiului și a timpului o componentă cu o valoare mai mare de 18.00. Dacă se efectuează un calcul diferit pornind de la observația că unghiul care dă naștere înclinării triunghiului pe care-l calculăm

trebuie să fie la fel cu înclinarea vectorului obținut din suma vectorială a celor 3 vectori care constituie numărul axei energiei (în cazul anterior cei 3 vectori erau 3, 6 și 9) și ținând cont că pentru conservarea energiei cei 3 vectori, indiferent de valoarea pe care o au, trebuie să aibă ca sumă aceeași sumă care corespunde valorii 18.00, avem o singură posibilitate de calcul. În această posibilitate vectorii 3, 9, 6 trebuie să aibă valorile 4, 5, 9 (a căror sumă este tot 18). Astfel de vectori produc un

vector sumă care are modulul egal cu 11.045, care în triunghiul în care ipotenuza are mereu valoarea 21.960 furnizează calculul pentru a doua catetă, care ia valoarea 18.98, în perfect acord cu valoarea 18.97, calculată mai înainte. În plus, unghiul de înclinare a triunghiului calculat ia valori egale cu $(63.084 - 45) 18.084$ grade sexagesimale calculate anterior. Asta înseamnă că 2 calcule independente conduc la același rezultat în mediul erorii experimentale și acest lucru reprezintă o dovadă concretă a faptului că valorile 136 și 138 sunt valorile-limită ale vitezei

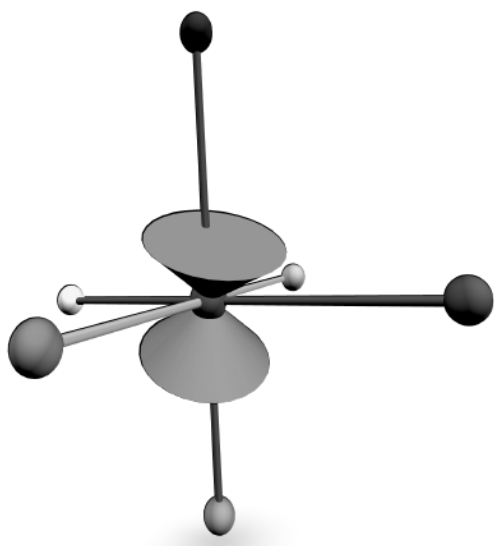
exprimată în unități naturale. Media celor 2 valori furnizează valoarea 137, calculată teoretic de fizica modernă.

Cu alte cuvinte, constanta structurii fine nu poate avea valori mai mici de 136 și mai mari de 138, pentru că, pe de o parte, una dintre catetele triunghiului a cărui ipotenuză este raza circumferinței care reprezintă constanta, nu poate avea o componentă de-a lungul axei spațiului sau a timpului mai mare decât 18 și pe de altă parte, pentru că cealaltă catetă a acelui triunghi trebuie neapărat să aibă o înclinare egală cu aceeași înclinare pe care ar avea-o vectorul-sumă a celor 3 vectori care reprezintă axa energiei. Acești 3 vectori sunt obligați, pentru conservarea energiilor, să ia o valoare-sumă de 18, trebuie să fie numere întregi și trebuie să dea ca sumă vectorială un număr care să semene pe cât de mult posibil cu valoarea 11.04.

Constanta structurii fine a universului în interiorul lumii lui Eviden ia semnificația de a fi circumferința bazei unui con care se rotește pe axa sa cu o mișcare de precizie care poate fi în sens orar sau antiorar.

Teoria despre natura fotonului în lumea Eviden

Este ușor de demonstrat că, dacă mișcarea este în sensul acelor de ceas, din convenție, avem prezența unui obiect pe care noi îl numim foton, dar dacă mișcarea de precesie a dublului con este antiorară, iată că avem un antifoton (cu axele carteziane care au culoarea magenta în loc de verde). Dar ce raport există între viteza luminii în unitatea de masă atomică $c = 1$, și valoarea medie 137 în unitate naturală? Acum putem vedea că este vorba despre 2 lucruri diferite. Valoarea 1 reprezintă maximul vitezei la care un obiect se poate deplasa în univers (reprezintă întinderea maximă a planului spațio-temporal), pe când valoarea 137 reprezintă viteza la care fotonul se transformă în antifoton și viceversa.

În realitate, dacă un foton s-ar transforma în antifoton, ar trebui ca dublul con al reprezentării grafice să înceteze să se mai rotească într-un anumit sens, începând să se rotească în celălalt. Pentru a face asta ar trebui să-și modifice înclinarea, de exemplu, de la stânga spre dreapta sau de la dreapta spre stânga. Acest lucru s-ar întâmpla dacă dublul con al reprezentării grafice ar trece într-o poziție intermediară caracterizată de o înclinare pe axa energiei egală cu zero grade. Deci, ar

trebui să ia o poziție perfect verticală cu baza dublului con, care este paralelă cu planul spațio-temporal. Acest lucru se poate întâmpla doar dacă cei 3 vectori care la început aveau valorile inițiale de 3, 9, 6 ar lua valorile 6, 6, 6.

În acest context, vectorul-sumă (rădăcină pătrată din $36 + 36 + 36$) egal cu 10.39 ar avea o înclinare de zero grade pe axa energiei (ar fi perfect suprapus peste acesta). Dar în acel context axa energiei s-ar anula ($666 - 666 = 0$). Ne-am afla în fața unui obiect fără axa energiei potențiale, adică fără masă aparentă. Un obiect simetric, pentru că în prezența unui plan de simetrie vom avea un obiect care ar merge cu viteza luminii, pe care știința l-a confundat cu fotonul și care în realitate este un hibrid de rezonanță între foton și antifoton, într-un schimb foarte rapid între ei. Deci, fotonul și antifotonul ar fi un singur obiect, cu particularități interesante. Viteza de schimb dintre unul și celălalt ar fi viteza luminii. Produsul intermediar nu ar avea masă aparentă, fotonul și antifotonul ar fi același lucru, în sensul că antiparticula acestui hibrid de rezonanță ar fi același hibrid de rezonanță. Valoarea spinului fotonului și a antifotonului ar fi o valoare care este cuprinsă între -1, 0 și +1..

Când hibridul de rezonanță interacționează cu materia s-ar polariza ca fotonul, dar când acționează asupra antimateriei s-ar polariza invers, ca antifoton. Când hibridul de rezonanță se agață de un element fonic(vezi Eviden, de același autor(<https://dl.dropboxusercontent.com/u/47412608/articoli%20di%20malanga/scienza/EVIDEON%20%209.pdf>) nu ar putea să se mai schimbe în antiparticula sa, pentru că rotația dublului con, evidențiat în figurile anterioare, ar fi blocată din motive sterice de simetrie. Așadar, hibridul de rezonanță odată legat cu alte structuri subatomice, ar lua trăsăturile fotonului sau ale antifotonului, dând naștere la tot ceea ce conține universul.

- <http://www-3.unipv.it/fis/tamq/Anti-photon.pdf>
- <http://cosmoquest.org/forum/showthread.php?107059-Why-no-antiphotons>
- <http://arxiv.org/abs/1009.5119>
- <http://inspirehep.net/record/275501/files/fermilab-thesis-1988-05.pdf?subformat=pdfa>
- http://www.planckmomentum.com/Bohr_model-quantum-graviton_gravitational-wave_orbiton.html
- <http://www.oocities.org/area51/shadowlands/9654/bearden/ansatz.html>

Ni se pare corect să considerăm, la fel cum procedează și alți oameni de știință, că fotonul clasic nu este o particulă, ci o radiație, deoarece comportamentul hibridului fonic are exact acele caracteristici. Prezența unei supe de fotoni și antifotoni, care conviețuiesc împreună, reprezintă stratul fundamental al structurii universului, această teorie fiind deja prezentată de unii oameni de știință.

Exact despre masa fotonului -

Einstein propune pentru energie următoarea ecuație de bază:

$$E = mc^2$$

unde însă De Broglie susține că

$$E = h\nu \text{ unde } \nu = c/\lambda$$

Se deduce că masa fotonului, calculată astfel, poate fi exprimată după cum urmează:

$$m = h/c\lambda \text{ adică } c = (m\lambda/h)^{-1}$$

$$\text{Dar } 1/137 = \alpha; \alpha = e^2/hc; \text{ de aici } c = e^2/h\alpha$$

În sistemul Evidenon α este exprimat astfel:

$$1/\alpha = (\text{Lungimea axei energiei} \times 2\pi) / (\text{Lungimea vectorului XYZ}) \text{ adică}$$

$$1/\alpha = 2\pi L_1/L_2 \text{ (con } x = y = z = 6 \text{ pentru } L_2)$$

Se deduce de aici că

$$\alpha = (m\lambda/h)^{-1} = 2\pi L_1/L_2; \text{ din care } m = (h/2\pi\lambda) (L_2/L_1)$$

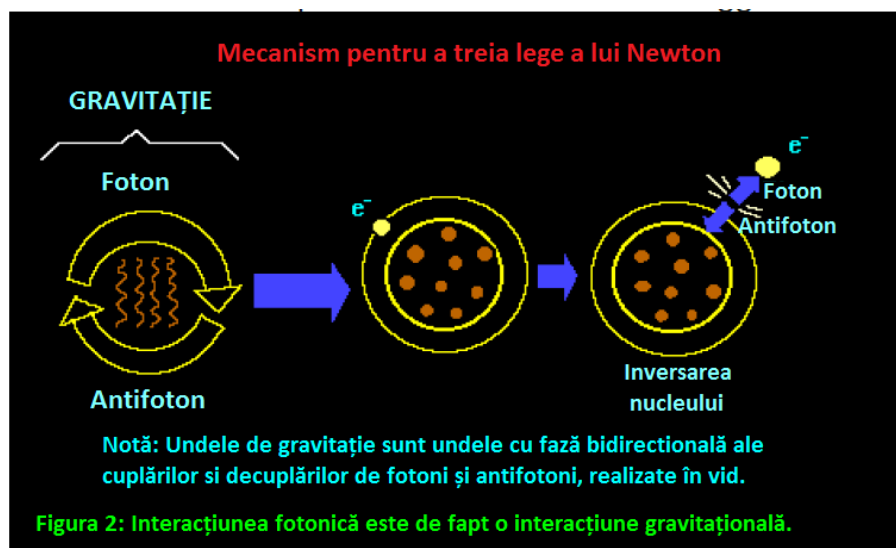
De aici se deduce că

$m = (h/2\pi\lambda) [(h/e^2) (L_2/L_1)]$, unde h/e^2 este constanta lui von Klitzing și când al doilea termen, între paranteze pătrate, ia o valoare egală cu 1, această formulă devine identică cu expresia oferită de Planck, care acum ia semnificația fizică în realitatea virtuală, pentru că, dacă pe de o parte fizica susține că fotonul nu are masă, pe de altă parte îi atribuie o masă egală cu primul termen din ecuația noastră.

În realitate este suficient să se înțeleagă că atunci când termenul L_1 devine egal cu (666-666), adică cu zero, iată că fotonul (și antifotonul care îi corespunde) își vor însuși masa zero (infinită și antiinfinită).

(vezi și efectul Hall semicuantic despre fotoni și valoarea constantei lui von Klitzing http://it.wikipedia.org/wiki/Effetto_Hall_quantistico#cite_note-1).

La viteza luminii și fotonii ar avea masă infinită, ca toate celelalte corpuri. Dar pentru că fotonul, așa cum îl vede știința modernă, ar fi un hibrid de rezonanță cu un antifoton care are o antimasă egală, iată că nu apărea niciodată ca având greutate. În acest context, inversul termenului ecuației dintre parantezele pătrate, ia semnificația unei viteze aparente și virtuale într-un Univers în care, în realitate, nu se mișcă nimic, ci există doar impresia holografică că s-ar mișca ceva. La baza acestor considerații există noi interpretări ale legilor fizice cunoscute.

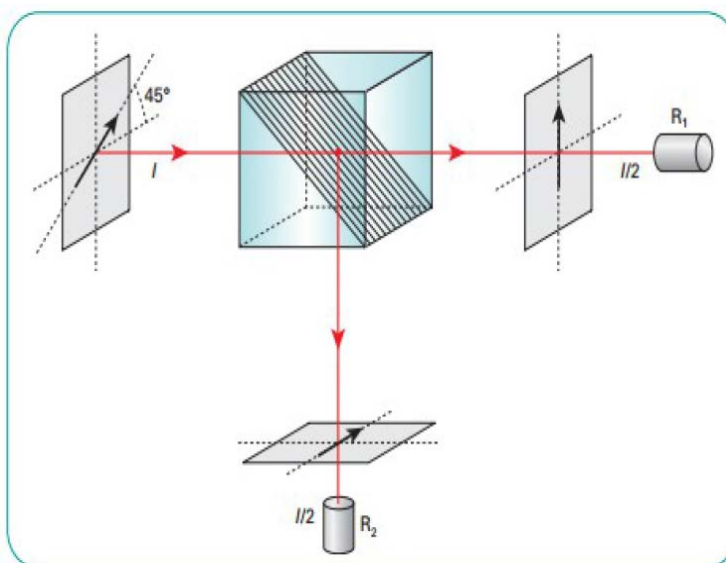
Polarizarea fotonului

În cazul în care lumina este trecută printr-un polarizator, aceasta poate dobândi un comportament interesant, deoarece poate fi divizată în 2 fascicule de lumină, despre care se spune că este polarizată.

Caracteristica unui polarizator trebuie să constea în faptul că desimetrizează interacțiunea optică cu fotonul. Cu alte cuvinte, un polarizator poate fi orice substanță care nu are un plan de simetrie și care, deci, poate fi reprezentată de 2 forme opuse. Unele cristale de calcite, cum ar fi spatul de Islanda, dacă sunt tratate corespunzător, pot polariza lumina.

Un astfel de dispozitiv acționează asupra unui fascicul de fotoni polarizați la 45 de grade divizându-i în niște fascicule, care, la ieșirea din cristalul transparent vor avea 2 direcții diferite. Este ca și când jumătate din fotoni au decis să meargă la dreapta și cealaltă jumătate la stânga.

Fizica susține că fasciculul de fotoni este format, din punct de vedere probabilistic, din suprapunerea statistică a 2 stări cuantice de fotoni polarizați vertical și orizontal, care, atunci când trec printr-un polarizor își concretizează polarizarea lor, lăsându-se diferențiați de polarizator.

La baza acestui fenomen se observă că în toate experimentele de polarizare fotonii prezintă mereu două comportamente diferite, determinate de ipotetica suprapunere a 2 stări cuantice. Dar pentru ca fenomenul polarizării să se întâmple este necesar să presupună o interacțiune desimetrizantă cu caracteristici diastereotopice de-o parte a fotonului și de cealaltă parte a filtrului polarizator. Cu alte cuvinte, atât polarizatorul cât și raza de lumină trebuie să aibă anumite caracteristici de disimetrie. Fotonul clasic este simetric, dar trebuie să se deducă că cele 2 stări cuantice ale fotonului polarizat vertical și orizontal sunt disimetrice, adică nu posed un plan de simetrie. Acest lucru ar fi în acord total cu observația făcută de noi, care consideră că fotonul din fizică este coprezența unui foton și a unui antifoton, polarizați și nu simetrici, unul fiind imaginea speculară a celuilalt. În acel context, la fel cum un amestec racemic de compuși organici (un amestec de enantiomeri), care trece printr-o coloană cromatografică activă din punct de vedere optic, produce separarea enantiomerilor, la fel și un fascicul format din fotoni și antifotoni (un amestec racemic de fotoni) este separat de un polarizator.

Acest fenomen prevede că, în actul interacțiunii, cei 2 fotoni s-ar dizolva, s-ar separa și imediat după aceea s-ar reechilibra ca hibrid de rezonanță compus din ambele enantioforme.

Geometria sacră și aspectele ezoterice ale fotonului.

Sunt sigur că atentului cititor nu i-a scăpat detaliul ce caracterizează hibridul de rezonanță fonică.

Acesta nu prezintă masă, pentru că cele 2 numere simbolice care îl reprezintă pe axa energiei (extremele numerice ale axei energiei potențiale) iau valoarea 666. Acest număr, cunoscut în lumea ezoterică ca "numărul Bestiei", are multe semnificații ezoterice, însă, acestea suferă de subiectivitatea unei interpretări care adesea se bazează pe imaginație, în loc să se bazeze pe cercetări istorice adevărate ale simbologiei atribuite acestui număr.

"Dacă 6-6-6, așa cum spune Apocalipsa, este un număr și numele unui om, știm că, conform culturilor epocii, acesta ar indica fie omul, cât și misiunea sa exactă. Deci, numărul omului ar putea fi simbolul unui dualism 3-3-3 x 2, legat de oscilația dintre bine și rău, și de misiunea simbolică exactă a unui fel de "Antitrinitate" (reluată și în Apocalipsă, la capitolul 16). În practică, Bestia-Anticrist-fals profet, se contrapune Tatălui-Fiului-Spiritului Sfânt, așa cum reiese din prima doctrină teologică despre Trinitatea creștină (de Teofilo de Antiochia și de Tertulliano, sec I d.Hr.). De atunci, interpretarea lui 666 a fost atribuit în general simbolului răului." http://it.wikipedia.org/wiki/Numero_della_bestia

Dincolo de multiplele interpretări, pornind de la presupunerea mereu verificată că mitul conține realitatea despre imaginea Universului, în cazul nostru, numărul 666 reprezintă punctul de intersecție dintre Universului lui Shiva și Universul lui Vishnu, dintre alb și negru, dintre bine și rău, dintre extraterestrul fără corp și extraterestrul cu corp, dintre diavol și antidiavol. Când antilumina trebuie să treacă prin hibridul de rezonanță fonică, atunci axa energiei trebuie să se reducă la zero, permițându-i antimateriei să se transforme în materie și să treacă în partea noastră de lume virtuală. Acest concept este extrem de potrivit pentru semnificația pe care o putem extrage din simplele calcule pe care le-am efectuat în această lucrare. Înțelegerea faptului că fotonul pe care îl vede fizica în realitate nu este adevăratul foton, ci hibridul său de rezonanță, ne ajută să pricepem că acesta reprezintă adevăratul dualism, pentru că într-un singur obiect există 2 fețe a universului virtual, mereu coprezente. Universul este format dintr-o sigură cărămidă fonică, care, dacă este prezentă în antiuniversul lui Shiva se manifestă (se polarizează) sub formă de antifoton și dă naștere antimateriei, dar dacă există în universul nostru (cel al lui Vishnu), atunci se polarizează ca lumină și va da naștere materiei. Cu alte cuvinte, materia din care este construit atât universul, cât și imaginea sa speculară, numită antiunivers, este aceeași. Adevărata lumină penetrează atât zona de aici, cât și pe cea de dincolo. În acest context, unul dintre semnele Bestiei este reprezentat de antitriskelion, adică de un triskelion care are sensul rotativ inversat față de triskelionul care reprezintă, după cum vom vedea imediat, partea noastră de Univers.

Încă o dată, reiese foarte clar că numerologia simbolică, care este o expresie a așa-zisei geometrii sacre, se regăsește în orice pas, în interiorul înțelegerii modelului evideonic, care este descriptorul universului nostru virtual.

<http://www.oocities.org/zwaik/logos/logos.htm>.

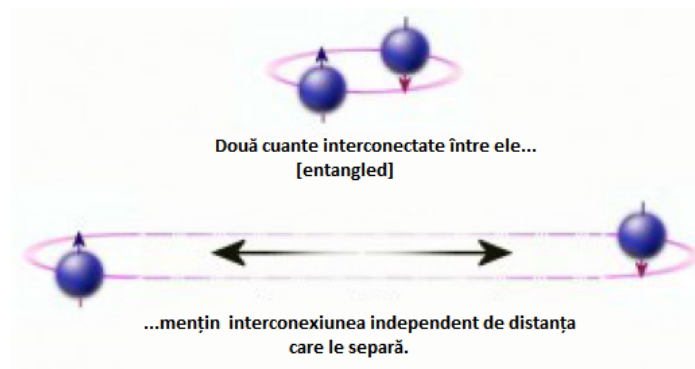
Entanglementul și Evideon

Entanglementul cuantic sau corelația cuantică este un fenomen cuantic, lipsit de unghiul clasic, în care orice stare cuantică a unui ansamblu de 2 sau mai multe sisteme fizice depinde de starea fiecărui sistem, chiar dacă acestea sunt separate din punct de vedere spațial și temporal. În italiană este adesea indicat prin termenul "inseparabilitate" ("*non-separabilità*" în italiană - n.t.)

http://ro.wikipedia.org/wiki/Entanglement_cuantic

În fizica cuantică se poate observa că unele particule subatomice sunt împletite între ele, adică

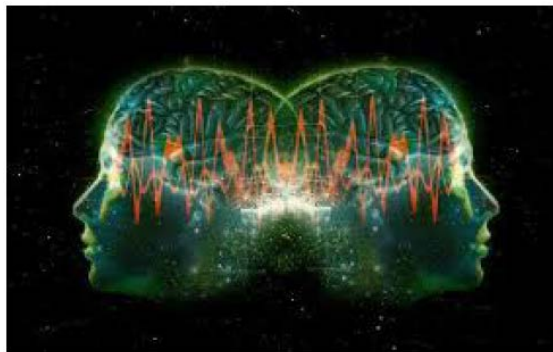
sunt legate într-un mod misterios, chiar dacă se găsesc la distanțe spațio-temporale infinite. De exemplu, dacă 2 electroni se nasc împreună, din motive de simetrie ale universului, aceștia vor avea un spin antiparalel. Dacă trimite unul dintre cei 2 electroni spre dreapta și pe celălalt spre stânga, aceștia se vor distanța unul față de

altul. Dar dacă acum îl iau pe unul dintre cei 2 electroni și, cumva, reușesc să-i schimb spinul (rotirea în jurul axei sale x), atunci și celălalt își va schimba imediat spinul, pentru că cei doi electroni trebuie să fie mereu antiparaleli, din motive de păstrare a simetriei Universului.

Acest lucru nu ar fi problematic dacă această întrepătrundere dintre cei 2 electroni nu s-ar petrece în mod transiluminant (adică imediat, nu la viteza luminii). Astfel că, dacă cei 2 electroni s-ar afla la 2 capete opuse din Univers, nu ar trebui să aștepte ca un ipotetic semnal, lansat de un electron, să ajungă la celălalt electron, anunțându-l că trebuie să-și schimbe starea. Acest lucru se întâmplă instantaneu. Acest experiment promovează ideea că Universul, în realitate, nu este local, nici în spațiu și nici în timp. Adică nu există nici spațiul și nici timpul, decât un moment unic, al unui acum și aici. Funcțiile de undă de trecut și viitor s-ar prăbuși într-o unică soluție existentă: prezentul. Cele 2 evenimente, adică schimbarea stării de spin a celor 2 electroni, nu ar fi 2 evenimente, ci un eveniment unic, care s-ar întâmpla într-un moment unic: în unicul momentul care există - acum și aici. Însă natura acestui fenomen nu pare a fi legată doar de lumea particulelor subatomice, ci pare a fi validă în multe aspecte ale macrocosmosului. De ce acest fenomen se întâmplă și de ce 2 părți ale realității virtuale ar trebui să fie legate între ele? Este normal să spunem pentru că simetria Universului trebuie păstrată, dar ce forță misterioasă continuă să lege cele 2 evenimente, care în realitate par a fi un eveniment unic? Răspunsul, după părerea noastră, se află în interiorul axelor de referință din Evidenon. Universul este manifestarea virtuală a unei realități reale, fiind o reprezentare descriptibilă a acesteia. Realitatea reală, atunci când se concretizează, o face prin intermediul unei operațiuni geometrice care divide Conștiința în 2 părți.

Toate acestea nu se întâmplă datorită unui act de voință al Conștiinței, care, fiind inconștientă, nu ar putea decide să efectueze vreun act, dar nu se întâmplă nici din întâmplare, pentru că întâmplarea nu există, și, deci, nu se întâmplă nici din motivele prezentate de Biserică și nici din cele pe care le prezintă știința, ci se întâmplă doar pentru că ar putea să nu se întâmple: dar, dacă s-ar întâmpla, aceea

ar fi singura unica posibilitate de a face ceva. În realitate, Conștiința, dacă acționează, are posibilitatea de a face, împărțindu-se în 2 părți speculare și identice. La fel ca în crearea Euvideonului, care apoi va furniza un foton și un antifoton, care vor rămâne, din motive de simetrie, mereu legați unul de altul. Pentru că nu există timpul, spațiul și energia, totul se întâmplă într-o singură clipă. Deci, dacă pe de o parte tot ce se întâmplă este legat doar de actul de separație, toate separările se întâmplă în acel moment, astfel încât să-i permită Conștiinței necunoscătoare să înțeleagă ce este separația. În acel punct Conștiința știe că Ea este non-separația și se definește prin comparație.

Având în vedere că universul virtual obținut astfel este un fractal, tot ceea ce se întâmplă în mare se repetă la infinit și în mic. Deci, orice particulă subatomică va fi entangled (în legătură) cu alta, dar nu numai. Massimo Pregiolato, în *Quantumbionet Accounts* 1, 1, 13-24 (2009) 16, susține că *"noi 'rezonăm' cu o idee sau cu altă persoană când împărțim o serie de percepții neobișnuit de bogate, care pentru noi înseamnă că suntem pe aceeași lungime de undă - un alt fel de legătură metaforică cu modelele fizice. Este vorba despre o experiență comună, care adesea lovește prin forța și complexitatea înțelegerii împărțite, și este asociată cu interacțiuni reușite în cuplu și în grupurile de persoane, care au avut experiențe în comun, universal recunoscute. Productivitatea și creativitatea sunt evident consolidate, iar răspunsurile de cooperare în cazul stărilor de urgență și al catastrofelor se pare că sunt facilitate."*

Carlo Mantovani, de la Universitatea din Urbino, relaționează semnificația de Conștiință și de Entanglement Cuantic într-un articol de-al său care este foarte interesant:

<http://www.uniurb.it/Filosofia/isonomia/2003mantovani.pdf>.

"În concluzie, conștiința nu poate fi redusă la legile mecanicii cuantice din două motive. Primul - acesta nu poate acționa doar conform axiomei de reducere fără ca prin acest lucru să genereze paradoxuri la nivel macroscopic; al doilea - nimeni nu cunoaște încă adevărata natură a conștiinței, dar este probabil ca, dacă aceasta depinde de structura creierului, și aceasta este compus, printre altele, și din electroni, protoni, neutroni, etc. Tocmai din acest motiv ar trebui să schimbăm ceva în interpretarea standard a mecanicii cuantice. Doar dacă nu va trebui să acceptăm cu adevărat puterile excepționale ale minții noastre asupra materiei, în cazul în care am conserva principiul de suprapunere și axioma de reducere, există motive întemeiate pentru a crede că luna este acolo, chiar dacă nimeni nu o poate privi."

Noi nu suntem în acord total cu aceste concluzii, pentru că noi suntem de părere că, pe de o parte, Conștiința ar fi în afara comensurabilității, fiind realitate reală, și, deci, imuabilă, dar în mod contrar, considerăm că, în momentul în care se divide în 2 părți, Conștiința construiește o realitate virtuală cuantică, în care cele 2 unități de Conștiință sunt legate în mod intim între ele și, de fiecare dată când dau naștere unei diviziuni, formează părți legate între ele.

Însă se poate observa faptul că entanglement-ul nu se limitează doar la lumea microcosmosului subatomic, ci ajunge și la nivel social. Conform modelului Evideon, de exemplu, ființa umană este legată de 3 părți de conștiință, care sunt: sufletul, mintea și spiritul, care se prezintă ca și grupuri de vectori cuantificați. Și dacă aceste 3 elemente sunt responsabile pentru acțiunile ființelor umane, vor induce și un comportament la fel de cuantic.

Dar mergând spre ceva concret, ce anume leagă 2 electroni cu spin antiparalel, făcându-i să fie nu două evenimente, ci unul singur, o singură particulă?

În acest Univers dualitatea este doar oglinda unei realități care se divide și înțelege diviziunea, pentru a se putea vedea pe ea însăși în oglindă. Geometria Universului reglează toată lumea virtuală, dar virtualitatea pe care noi o vedem este exact așa cum credem noi că ar trebui ea să fie. Noi vedem doar partea virtuală, nu și pe cea reală a Întregului. Realul nu se poate vedea, pentru că, dacă ar fi vizibil, ar fi și descriptibil.

Deci, între 2 fotoni sau electroni care se divid, noi vedem doar partea virtuală a fenomenului, dar nu vedem și partea reală: în plus, vedem partea virtuală așa cum credem noi că este aceasta, adică așa cum o creăm noi în acel moment.

Cei 2 electroni legați între ei (entangled), în realitate, reprezintă doar vârful icebergului vizibil și perceptibil, dar în mijlocul care leagă acești 2 electroni este un elastic subtil invizibil ochiului virtual, dar nu și pentru Conștiință, pentru că elasticul invizibil este însăși Conștiința. Conștiința se manifestă în virtual ca ceva cu totul impalpabil și invizibil, care leagă cele 2 părți din ceea ce nouă ni se pare a fi ceva dual, dar care în realitate nu este. Dar legătura dintre cele 2 părți este total ascunsă simțurilor noastre. Orice lucru din Univers este legat de altceva, de altundeva; orice diviziune se prezintă astfel, dar în realitate este "non-reală" pentru că este împletită cu altceva. Fotonul și antifotonul sunt ca două părți ale Conștiinței, ca cei doi electroni din Principiul de excluziune a lui Pauli:

http://ro.wikipedia.org/wiki/Principiul_de_excluziune

Dar dacă noi în esență suntem Conștiință, care la rândul său este formată din 3 elemente, care sunt: suflet, minte și spirit, care se comportă ca particule subatomice, ca bozoni și fermioni în spațiu și în timp, este evident că noi înșine suntem supuși legilor cuanticii, care nu sunt valabile doar pentru microcosmul subatomic, ci și pentru macrocosmos.

Deci, având în vedere că totul se naște din diviziunea primordială a Conștiinței în două conștiințe entangled (legate) între ele, pentru că prima este oglinda celei de-a doua (ca spinurile antiparalele ale electronilor gemeni), putem spune că la început Întregul s-a divizat în 2, prin aceeași lege de simetrie.

Conștiința mea este legată (entangled) de o altă conștiință.

Ar exista perechi de conștiințe legate între ele la nivel cuantic, cu caracteristici diferite de simetrie între ele, adică cu o caracteristică speculară față de un plan de simetrie ipotetic. Toate acestea au condus la apariția mitului dublului.

Dublul: Conștiința geamănă

Mitul dublului se naște în tradiția din Grecia Antică, unde, prin mitul lui Hermaphroditus, fiul lui Hermes și al Afroditei, se realizează uniunea contrariilor. Trebuie subliniat faptul că Hermes era fiul lui Zeus, Jeowha ebraic, care, conform mitului oriental îl reprezintă și pe Adam Kadmon israelian, adică pe descendentul lui Vishnu, așa cum am subliniat în lucrările precedente.

«Într-un târziu, lui Zeus i-a venit o idee și a spus: "Cred că am găsit modul prin care oamenii pot continua să existe, însă renunțând, odată ce au devenit mai slabi, la aroganța lor. Acum îi voi tăia în două, unul câte unul, și astfel vor deveni mai slabi, iar, între timp, își vor dubla numărul, devenind mai utili pentru noi." » (Platone, *Simposio*, 190c-d, trad. it. Franco Ferrari)

Însă Afrodita, care derivă din ἀφρός (spumă - *aphros*), se naște din spuma mării, fructul seminței membrului lui Uranus (care a fost castrat de către Kronos) amestecat cu apa mării. Se poate observa că Uranus, castrat de unul dintre fii săi, Kronos, fratele lui Zeus, are de-a face cu mitul panteonului egiptean, unde Osiris este castrat și tăiat în bucăți de fratele său, Seth, pentru a preveni ca Isis, sora sa, să dea naștere, cu membrul lui Osiris, unei serii de moștenitori. După Platon, la început lumea era locuită doar de hermafrodiți nedivizați, care la un moment dat au fost separați în 2 jumătăți de către Zeus, pentru a limita puterile și insolența ființelor umane. Conform acestui mit, la originea timpului, ființele umane nu erau subîmpărțite în funcție de sex și fiecare dintre aceștia avea câte patru brațe, patru picioare și două capete. Din gelozie pentru perfecțiunea umană Zeii îi separă în 2 părți printr-un fulger, creând din fiecare ființă umană primordială un bărbat și o femeie. Ca urmare, fiecare ființă umană caută să găsească propria completitudine inițială, căutându-și propria jumătate pierdută.

Însă, conform mitului, ființele umane la origine erau în pereche, care putea fi formată din 2 femei, 2 bărbați sau un bărbat și o femeie, deci nu era prezentă nicio formă de homofobie. (Platone, *Simposio*, 190c-d, trad. it. Franco Ferrari). Și astfel se va naște mitul sufletului geamăn (pereche). <http://www.ufdc.eu/?p=545>.

Deci, Afrodita este Venus, Astarte din mitologia feniciană și mama zeilor în sens larg, dar și Eva din paradisul terestru, iar Eros este Adam din paradisul terestru, partea spirituală a omului, partea masculină, unde, în cealaltă parte a polarității există și se află Afrodita.

Dumnezeu separă în paradisul terestru masculinul de feminin, pentru că îi este frică de o ființă perfectă, care la început avea patru brațe și patru picioare. Dar în mit Eros se va cupla cu Afrodita și din această uniune se va naște Hermaphroditus, o ființă nici masculină, nici feminină, adică având ambele părți.

Ferdinando Testa, într-un articol cu titlul *Mitul Afroditei și enigmele lui Eros*, <http://www.testaferdinando.it/il-mito-di-afrodite-e-gli-enigmi-di-eros/>, susține că:

"Afrodita, sufletul tuturor lucrurilor, se apropie de prezența existentului cu daimonul Eros, iar fenomenul și vizibilul devin chipul care trebuie privit, în fața căruia estetica profunzimii ne unește cu vechile mișcări ale unui corp în care să ne ținem respirația și să ne amintim de natura instinctuală, de care ne îndepărtăm adesea pentru a ne întoarce doar spre trecut sau pentru a căuta semnificații. Dacă cunoașterea psihică, care derivă din nekyia (ritual pentru chemarea morților - n.a.), în lumea lui Hades este o etapă indispensabilă pentru diferențierea opuziilor, dimensiunea teologică furnizând profunzime neliniștii umane, răspunsul estetic, cu lumea interioară și cu cea care se află în afară, nu poate fi reprimat și limitat într-o abstractizare apolinică goală... răspunsul estetic trezește imaginile inimii, care extind conștiința. Atunci, lumii care se află în afară, cu Afrodita, îi este restituit Sufletul Cosmosului și imaginea frumuseții nu devine un decor pentru înfrumusețare sau o formă geometrică rece, ci rana prin care corpul se poate reuni cu Sufletul. Iar rănilor fac și mai adâncă tăietura în prezența unui corp atins; imaginile care se nasc sunt impregnate cu substanță și sunt animate de întâlnirea cu materia și urma durerii ce a rămas pictată în inima fiecăruia dintre noi. Și aici, în templul conștiinței imaginabile inima se trezește din literalizările de organ fiziologic și devine experiență psihică prin intermediul întâlnirii cu uimirea și mirarea, și la acestea sunt lucrurile la care trebuie să apelăm pentru a observa frumusețea imaginilor care își afundă rădăcinile în ritmul emoțiilor care pulsează asemenea respirației și care sunt impregnate cu metafore ce devin carne. Aici este locul în care logosul, ca într-o operă alchimică răbdătoare, se colorează prin întâlnirea cu Eros, iar cuvântul nu este transformat în ceva comun de către nominalism, ci evocă, prin intermediul dimensiunii simbolice, tristețea, deoarece, așa cum spunea și Jung:

'(.....) În acest cadru, imaginile Afroditei devin sursa vitală la care trebuie să apelăm pentru a intra în contact cu propria dimensiune, formată din umbră și numinozitate; și dacă Shakespeare susține că omul este făcut din aceeași substanță din care sunt făcute visele, imaginația nu mai devine un proces steril al gândirii, ci devine activitatea sufletului, care își adâncește rădăcinile în sânge, ca energie libidică, și în corp, ca prezență sincronică și analogică a relației dintre microcosmos și macrocosmos. Și atunci, apropierea de imaginile apărute din profunzime poate fi drumul ce trebuie parcurs în timpul muncii interioare: mai întâi să privim în interiorul nostru, ca apoi să ne putem îndrepta privirea spre Anima Mundi.' "

Rațiunile mitului Conștiinței Gemene

De ce să vorbim despre mit în acești temeni?

Pentru că în mit există realitatea reală descrisă ca un unic trecut, prezent și viitor, și, deci în interiorul mitului dublului, există o realitate cosmică care este foarte vizibilă în lumea Evideon. O realitate atât de vizibilă și tangibilă, încât trebuie să fie mistificată cu violență de către New Age, ca o expresie ambiguă și înșelătoare a figurii angelice a celor care locuiesc în planul de deasupra.

Așa cum am subliniat deja în lucrările anterioare, cultura New Age este aceea pseudo-religie creată pentru cei care, chiar dacă pe de o parte sunt în căutarea cunoașterii, pe de altă parte nu sunt conștienți de înșelăciunea care se află în spatele oricărui adevăr angelic, propus de lumea îngerilor, a consilierilor astrali, a zeilor și zeițelor care li se arată, a gardienilor stelari care le dau sfaturi și îi protejează.

În acel context, cultura New Age are rolul de ultim bastion, pentru a încerca să evite ca ireparabilul să se producă, adică trebuie să-l împiedice pe om să urce ultima treaptă a cunoașterii.

În acel moment zeii sunt deposezați de masca lor și își arată adevărata și incompleta lor natură.

Și iată că mitul dublului, simbol alchimic al unei diviziuni forțate a Conștiinței umane efectuată de un fals Dumnezeu, protejată și ascunsă de către îngerul păzitor ca un adevăr ce nu poate fi dezvăluit, este alterată, devenind mitul Sufletului Geamăn.

http://it.wikipedia.org/wiki/Anima_gemella

În realitate nu există niciun suflet geamăn, decât în accepțiunea literală din ziua de astăzi, care se referă la armonia care există între două persoane, unde sufletul, mintea și spiritul, care cu siguranță s-au unit într-o Conștiință Integrată,

trăiesc senzații asemănătoare. **Conștiința Geamănă** este cu totul altceva. Reluând conceptul de timp și spațiu circular, ne dăm seama că, la nivelul nostru energetic universal, aveam construcția a 2 circumferințe, poziționate la 90 de grade una față de alta. O circumferință este locul sufletului și cealaltă a spiritului. În circumferința sufletească, sufletul se află în toate punctele acelei circumferințe, pe când spiritul se află în toate punctele din cealaltă circumferință; dar, după cum se poate observa, cele 2 circumferințe se suprapun în 2 puncte care sunt caracterizate de faptul că au în comun același suflet, același spirit și aceeași minte (așezată pe axa energiilor, adică la extremele diametrului celor două cercuri cu rază identică).

În Universul Eviden, cele 2 puncte reprezintă 2 corpuri care conțin aceeași triadă. Aceeași triadă, dar care are cele 2 părți mentale diferențiate de 2 experiențe de viață diferite.

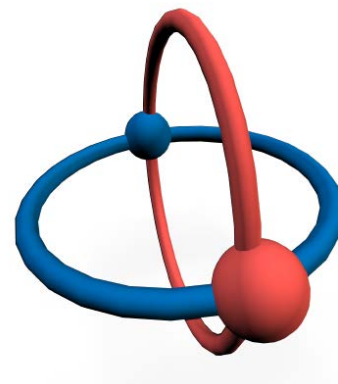
Aceste 2 ființe, dacă au triada integrată, iată că pot deveni conștiente una de existența celeilalte. Analiza geometrică a celor două conștiințe face ca una să fie feminină și cealaltă masculină, adică sunt conținute de 2 corpuri de sex diferit. (dincolo de expresia estetică a propriului corp).

Aceste două ființe nu au suflete gemene, ci sunt aceeași conștiință, dar o conștiință divizată în două prin actul diviziunii primordiale.

Cele două părți ale unei conștiințe unice se divid la începutul timpului și sunt exemplul unui entanglement profund, identic cu cel pe care îl formează cei doi electroni cu spinuri antiparalele și care s-au născut împreună.

Cultura New Age, pentru a crea confuzie, vorbește despre *Twin Flame*, sau despre flacăra dublă (http://en.wikipedia.org/wiki/Twin_flame). Unificarea teoretică dintre cele două părți ale flăcării, adică fuziunea dintre cele 2 părți ale aceleiași Conștiințe într-o singură Conștiință, produce și reproduce mitul lui Eros și Afrodita. Adam și Eva, spiritul și sufletul, se reunesc, redevenind Conștiința neseparată. În acel moment, se încheie drumul alchimic, prin care cele 2 părți ale sinelui, masculinul și femininul, își încheie experiența de conștientizare. Acela este momentul în care Universul conștient poate să-și unească cele 2 părți ale sinelui. În acel moment, Lumea lui Eviden, adică virtualitatea, se modifică,

păcăleala extraterestrului și a alienatului ia sfârșit, iar îngerul cade la nivelul nostru energetic, fiind constrâns să-și termine experiența, pentru că păcăleala diviziunii s-a sfârșit pentru totdeauna.

În acel moment se încheie ciclul Conștiinței, care la început s-a divizat pentru a se înțelege pe sine, dar care acum se unește, după ce a dobândit certitudinea.

Este suficient ca o singură pereche de Conștiințe gemene să se reunească, ca tot universul să fie impregnat de experiența lor concluzivă, furnizând întregului Cosmos datele și forța pentru a repeta experiența.

După aceea este doar o problemă de timp virtual, dar zarurile au fost aruncate pentru totdeauna.

În acel context, cei care au desprins sufletul de spirit sau cine a manipulat universul, făcându-l să pară diferit, "pierde partida".

Entanglementul dintre 2 corpuri care se află în această situație, prevede fenomene de citire a gândurilor din ambele părți, viziuni remote comune, suprapuneri ale obiectivelor și manifestarea acelorași idei de bază. Uniunea fizică dintre acești doi subiecți ar putea produce o energie de coeziune foarte puternică, asemenea acelei energii pe care, la începuturile timpului, Conștiința a trebuit să o pună în joc, pentru a crea din nimic un foton și un antifoton.

Legile atracției

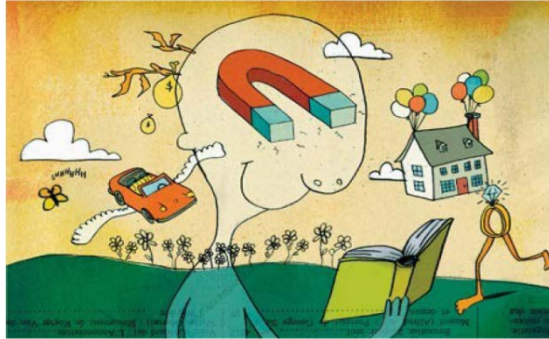

Cineva ar putea strâmba din nas văzând că se vorbește despre Conștiință Geamănă și despre constanta structurii fine a universului, despre chakre și despre Programare Neurolingvistică într-un singur articol, trecând de la o temă la alta, fără o tactică organizată. În realitate există un fir logic foarte precis. Firul este reprezentat de ideea că nu există o știință de-un fel și o alta de alt fel. Nu există bariere între temele diferite. Ar fi ca și când am spune că un pictor trebuie să picteze, dar nu poate scrie poezie sau nu poate să calculeze valoarea constantei lui Planck. Considerăm că ceea ce s-a crezut până acum este înșelător. Nu există bariere între diferitele tematici ale cunoașterii. Barierele au fost create pentru a evita ca știința să devine prea puternică.

Deci, descoperim că 2 ființe umane se atrag prin mecanisme identice cu cele care determină atracția electronilor. Din acest motiv este necesară o dezbatere cu privire la atracția universală.

Această lege poate fi descrisă astfel:

Cine se aseamănă se adună!

Această lege nescrisă pare a fi cunoscută dintotdeauna, și de această dată, în rădăcinile profunde ale mitului. Dar o lege, pentru a fi identificată ca atare, ar trebui să fie cel puțin demonstrabilă, chiar dacă nu poate fi demonstrată. Pe internet găsim cele mai diferite definiții pentru această lege, care sunt cu totul nejustificate și prea puțin gândite. Legea atracției poate fi un punct de pornire pentru a înțelege că universul virtual există cu adevărat și, deci, această lege trebuie să fie mistificată de cei care au ca scop să împiedice omul să dobândească cunoaștere.

Formularea acestei legi, care nu este o lege, ci mai degrabă un principiu, trebuie să fie înțeleasă foarte bine. Un astfel de principiu, din punct de vedere tehnic, se poate aplica întregului Cosmos. Protonii atrag electronii, conștiințele gemene se atrag, merele cad pe pământ, dar în spatele acestui principiu se află cu totul altceva. De exemplu, fizica ar căuta tipul de forță care trebuie să atragă 2 corpuri între ele și trebuie să caute algoritmul prin care să descrie fenomenul. În realitate, în fizica lui Bohm, unde universul nu este local, nimeni nu atrage nimic. Niciun lucru nu este mutat din locul în care se află. Dar ideea mutării lucrurilor în spațiu și în timp pare a fi o himeră (animal mitologic, care poate că nu a existat cu adevărat niciodată, care face aluzie la un lucru care nu există).

Trebuie să subliniem faptul că, în realitate, fiecare dintre noi face Universul. Deci cunoașterea este cea care acționează, construind legile fizicii. De exemplu, în ziua de astăzi se crede că legile fizicii s-au schimbat pentru că dobândirile noastre științifice s-au mărit în timp. În realitate, nu cunoașterea ar fi cea care s-ar mări, ci conștientizarea fenomenului pe care îl analizăm, care, în timp, se schimbă.

Ea : "Spune-mi ceva frumos!"

El : " $(\partial + m) \psi = 0$ "

Ecuția de mai sus este ecuația lui Dirac și este cea mai frumoasă ecuație cunoscută de fizică.

Mulțumită acestei ecuații se poate descrie entanglement-ul cuantic, care în practică afirmă următoarele:

"Dacă două sisteme interacționează pentru o anumită perioadă de timp, după care sunt separate, după aceea nu le mai putem descrie ca fiind două sisteme diferite, pentru că, într-un mod foarte subtil, ele devin un sistem unic. Asta pentru că ceea ce i se întâmplă unuia dintre ei, continuă să-l influențeze și pe celălalt, chiar dacă aceștia sunt despărțiți de mii de kilometri sau de ani lumină. "

Fenomenul se schimbă pentru că noi, fiind conștienți că acesta este diferit de cea ce cream că este ieri, creăm altfel universul.

Deci, când Newton credea că ar exista forța de gravitație, aceasta exista cu adevărat. Apoi, când Einstein a crezut, rafinându-și nivelul de conștientizare, că spațio-timpul s-ar curba, legea gravitației lui Newton nu a mai fost validă doar pentru că din acel moment nu a mai fost validă; cu alte cuvinte, fizica modernă și-a dat seama, mai ales în ultimii ani, de faptul că aceste constante ale universului se schimbă. Dar, oare constantele sunt cele care se schimbă sau legile fizice pe care noi le-am creat în timpuri diferite și care sunt construite de nivelul nostru de conștientizare? Creația ar fi continuă și în reformulare permanentă, dar acest fenomen ar fi fost identificat incorect, ca evoluție a gândirii științifice și nu ca mărire a nivelului de conștientizare. Diferența este extrem de subtilă, dar, în timp ce în primul caz, o lege ar fi validă pentru toată lumea, pentru că este universală, în al doilea caz ar fi validă doar pentru persoanele ce au un nivel de conștientizare egal, pentru că persoanele cu nivele diferite de conștientizare ar avea o viziune/creație a lumii diferită. Acest fenomen ar sta la baza disputei științifice din prezent.

Acolo unde avem legi fizice care sunt recreate în timp, constantele universale sunt și ele recalulate din când în când, pentru că și ele, la rândul lor, sunt modificate. Așadar, trebuie să începem să gândim că legile fizicii sunt practic fructul ideii pe care noi o avem despre univers și se modifică în timp și în spațiu.

În acest context, legea atracției ia o semnificație precisă și excepțională. Și, ca toate celelalte legi, depinde de nivelul de conștientizare a fiecăruia. Așadar, dacă fiecare crede că lumea este duală și separată, va percepe lucrurile separate și îndepărtate între ele, dar când va începe să creadă că universul este non-local și că totul se întâmplă într-un singur punct și că dualitatea este doar o aparență și că totul e unu, atunci va crea universul ca pe un lucru unic.

Cu alte cuvinte, când fizicienii și-au dat seama că 2 electroni cu spinuri antiparalele erau același eveniment, iată că cineva a început să creadă că 2 conștiințe gemene ar fi un lucru unic. În acea clipă ne dăm seama că cele 2 evenimente sunt unul singur și din acel moment acestea sunt percepute în realitatea virtuală ca și când s-ar apropia, până când ajung să se prăbușească într-un singur punct stațio-temporal.

Când lumea înțelege că trecutul și viitorul nu există, iată că începe să formuleze teorii pentru care există doar prezentul, care este suprapunerea dintre funcțiile de undă ale trecutului și ale viitorului, care se identifică doar în prezent.

Teoria acizilor și bazelor din chimie este un astfel de exemplu. Arrhenius identifică acizi și baze în baza ideii că ceste substanțe variază concentrația ionilor

de H^+ și OH^- în soluție diluată. Bronsted spune că trebuie să vedem în ce solvent ne aflăm. Lewis spune că acizii sunt substanțe care au orbitalii goi și bazele sunt substanțe care au orbitalii plini cu electroni. Pearson susține că acizii și bazele nici măcar nu se privesc între ele, decât dacă au orbitalii "plini și goi" cu aceeași energie comparabilă.

[http://it.wikipedia.org/wiki/Base_\(chimica\)](http://it.wikipedia.org/wiki/Base_(chimica)), <http://it.wikipedia.org/wiki/Acido>,
http://en.wikipedia.org/wiki/HSAB_theory.

Și iată că Pearson își dă seama că cele 2 lucruri, cei 2 compuși, acidul și baza, se vor întâlni pentru a forma o sare, doar dacă atributele lor vor avea aceeași energie comparabilă. Pearson creează legea prin care se întâmplă acest lucru și nu este real să ne gândim că, chiar și înainte de Pearson acizii și bazele se comportau la fel cum afirmă el că se comportă astăzi. Cu alte cuvinte, pe vremea lui Arrhenius, acizii și bazele făceau ceea ce credea Arrhenius că ar fi făcut acestea. Deci, lumea nu este mereu la fel. Percepția noastră este cea care se schimbă, pentru că nivelul nostru de conștientizare schimbă universul, chiar dacă pentru perioade scurte de timp. Dar se pare că noi nu ne dăm seama de toate acestea. Toate acestea implică o reeditare a legii atracțiilor, care capătă o semnificație exactă.

Când nu există conștientizarea faptului că unele fenomene sunt interconectate între ele, acestea ne apar diferite și îndepărtate (depărtate în virtualitate), dar când suntem conștienți că unele fenomene sunt entangled (interconectate) între ele, iată că acestea ne vor apărea în realitatea virtuală ca și când "s-ar atrage", tinzând către o "apropiere".

Un fenomen fizic ne apare în mod eronat, nu când percepția noastră îl percepe altfel, ci atunci când percepția noastră îl construiește, creându-l altfel.

Se mai poate observa și că, și în acest caz, dualitatea principiului de cauză și efect nu există, pentru că, dacă o lege fizică se schimbă pentru că conștientizarea mea nu o înțelegea sau dacă conștientizarea mea se schimbă și legea fizică îmi apare diferită, rezultatul final, în mod dual este același. Acesta este punctul care face greu de înțeles faptul că omul nu se află de-o parte sau de alta a unei bariere, ci este de-o parte și de alta în același timp:

Adevărata lege universală este aceea că nu există nicio lege care să fie universal valabilă, ci o serie de creații locale, toate adevărate și toate false în același timp, în acord perfect cu teoremele lui Gödel.

Teoremele lui Gödel

În logica matematică, teoremele incompletitudinii lui Gödel sunt 2 teoreme faimoase, demonstrate de Kurt Gödel în 1931. Acestea fac parte din teoremele limitative, care precizează ce proprietăți nu pot avea sistemelor formale. Prin simplificare, prima teoremă afirmă că: În orice formalizare coerentă din matematică, care să fie suficient de puternică pentru a axiomatiza teoria elementară a numerelor naturale, adică să fie suficient de puternică pentru a defini structura numerelor naturale dotate cu operații de sumă și produs, este posibil să se construiască o propoziție corectă din punct de vedere sintactic, care nu poate fi nici demonstrată și nici respinsă în interiorul aceluiași sistem.

O construcție axiomatică nu poate satisface în același timp proprietățile de coerență și completitudine. Dacă întreaga aritmetică este dedusă din axiome, acestea vor conduce la o contradicție; dacă teoremele derivate din ele nu sunt contradictorii, există cel puțin o teoremă care nu poate fi demonstrată pornind doar de la acele axiome, un caz indecidabil, despre care nu se poate spune dacă este adevărată sau falsă. Insistând să postulăm printr-o nouă axiomă veridicitatea unei teoreme indecidabile, nu face decât să mute problema dintr-o parte în alta, iar construcția repropune un al doilea caz de indecizie.

Toate acestea vor să spună că, dacă o teorie se bazează, de exemplu, pe o anumită construcție axiomatică din axe de referință care vor construi domeniul acelei matematici, legile deduse din acel sistem de referință, ar putea să nu fie exacte, pentru că acestea nu pot demonstra că sistemul de referință este universal valid, adică exact. Pentru ca sistemul de referință să poată fi declarat valid, adică să fie valide toate legile conținute în acesta, ci este nevoie e un alt sistem de referință, extern, care să îl valideze pe primul, dar, la rândul său, al doilea sistem de referință ar trebui să aibă nevoie de un al treilea și tot așa...

http://it.wikipedia.org/wiki/Teoremi_di_incompletezza_di_G%C3%B6del

Cu alte cuvinte, formulele din fizică și matematică poate că nu sunt greșite, dar nu putem ști asta cu certitudine. Toate aceste conduc la formularea celei de-a doua teoremă a lui Gödel, care spune că, în esență, niciun sistem coerent nu poate fi utilizat pentru a-și demonstra propria coerență.

Deci, noi ne confruntăm cu problema de a demonstra că sistemul Evidenon este dincolo de restricțiile teoremelor lui Gödel. Altfel, s-ar putea crede că putem face din toate ierburile fluier, ca atunci când, în timpul unei conferințe la o universitate americană, lui Einstein i-au răspuns că, fiind totul relativ, și teoria sa a relativității era relativă; în mod asemănător, cineva ar putea spune că sistemul

Evideon nu ar fi decât un mod de a vedea lucrurile cu calități și defecte, ca toate teoriile. Massimo Pregnotato și Paola Zissi în *Quantumbionet Accounts* 1,1,1-12 (2009), (<http://www.quantumbionet.org/admin/files/Logica%20inconscio%20e%20schizofrenia.pdf>), într-un articol cu titlul "Logica Inconștientului și Schizofrenia", afirmă: *"Când demonstrăm o teoremă, nu facem altceva decât să traducem în termeni de logică clasică ceea ce am calculat cu adevărat în timpul stării inconștiente, în care acționăm ca niște computere cuantice. Teorema lui Gödel a demonstrat că în mediul teoriei numerelor și a ansamblurilor, dar și în analiza matematică, nu este niciodată posibil să se ajungă să se definească lista completă a axiomelor care să permită demonstrarea tuturor adevărurilor unei teorii destul de complexe. Din aceste motive se numește și teorema incompletitudinii. Revăzând această teoremă într-o cheie de lectură cuantică se deduce că noi "știm" că acest lucru este "adevărat", pentru că este demonstrabil în faza inconștientă. Cu toate acestea, noi nu suntem capabili să reparcurgem toți pașii cuantici de calcul, adică nu suntem capabili să "traducem" calculul cuantic într-un calcul clasic. **Deci, teorema lui Gödel ne apare ca adevărată, dar non-demonstrabilă. Dar pentru inconștientul nostru teorema este adevărată și falsă în același timp (suprapunere cuantică) și este demonstrată.** La finalul calculului, valoarea va rezulta a fi adevărată, cu o anumită probabilitate. Deci, în timpul calculului cuantic, sistemul formal și (în mod clasic) inconștient (se poate să-l numim "paraconștient") este complet. La finalul calculului cuantic, sistemul formal ne apare consistent și incomplet. Dar este doar o problemă ce ține de conștiința noastră, nu o adevărată "no-go theorem"."*

Conceptul exprimat în acest articol ne face să susținem că o concluzie este adevărată și falsă în același timp, și dacă acest lucru este adevărat, asta demonstrează fără echivoc că universul nu este dual. Universul nu oferă răspunsuri adevărate sau false, ci oferă doar răspunsuri. Nimeni nu are dreptate și nimeni nu greșește, ci fiecare este conștient de Universul pe care și l-a creat în jurul său. Gödel se va sinucide, nedorind să se mai alimenteze, de frică să nu ingereze mâncăruri otrăvite; practic, îi era teamă să ingereze în universul său interior ceva indecidabil, care, așa cum a fost demonstrat prin teoremele sale, ar fi distrus sistemul original: Gödel moare datorită fricii de a muri.

Realitatea Universului Eviden

Însă Universul descris de Eviden se află dincolo de regulile lui Gödel. De fapt, dacă este adevărat că un sistem de axe care descrie un sistem de reguli, o lume de reguli, nu se poate autodefini singur în Eviden, atunci avem nimicul care produce totul și antitotul. Fotonul și antifotonul.

Cele 2 semiuniversuri sunt entangled (legate) între ele și orice se întâmplă într-o parte, este reprodus, în mod specular, și în acealaltă parte. În acest sistem, partea dreaptă nu poate fi definibilă de una singură, ci doar dacă este ajutată de un alt sistem de referință, care este partea stângă. Partea stângă suferă, în mod automat, același tratament.

Cele două părți, care sunt enantiomorfe, adică cărora le lipsește un plan de simetrie, pentru că sunt 2 imagini speculare care nu se pot suprapune, se autodefinesc simultan.

Aspectul filozofic al acestei chestiuni ne determină să concluzionăm, încă o dată, că unicul sistem autoreferențial este Eviden, unde Realul se oglindește în Virtual, unde entanglementul ține unite 2 sisteme deodată, iar unul este referința celuilalt, pentru că cele 2 universuri sunt expresia unui univers generator unic.

Nu există posibilitatea să spunem că un sistem este decidabil, dar dacă 2 sisteme se autodecid singure și reciproc, aceasta este unica soluție posibilă. Conștiința ne apare încă o dată ca singurul lucru care există și care, pentru a se autodefini, trebuie să creeze o dublură de-a sa, care să o autoconfirme dintr-un punct virtual, ipotetic și extern față de ea însăși (dar care, în același timp, să aparțină și de ea însăși). Mitul se exprimă cu privire la ideea lui Gödel prin simbolismul dublului, unde cele 2 părți ale dublului, care se autodefinesc una pe alta, dar care singure nu au niciun sens.

Masculinul și femininul, Yin și Yang, par să demonstreze că dualitatea face parte mereu, și în mod unic, dintr-un univers unic, care este generatorul celor 2 universuri speculare din punct de vedere geometric.

Mitul modern, care adesea se exprimă prin cinematografie, îl celebrează pe Gödel în diferite filme.

În mod ciudat, și Wikipedia, o enciclopedie a cărei versiune italiană nu strălucește prin fantezie și creativitate, citează filmul *Matrix* ca fiind un film ce îl celebrează pe Gödel, unde o lume creată de o mașinărie, creează și în interiorul ei însăși o parte di matricea sa, cu scopul de a distruge *Matrixul* când acesta devine prea periculos pentru mașinăria creatoare, dar, în interiorul acestei creații, mașina creată este reprezentată de personajul Neo, care nu este controlat de Creație și finalul nu este așa cum s-a gândit mașinăria că ar putea să fie.

http://it.wikipedia.org/wiki/Teoremi_di_incompletezza_di_G%C3%B6del

În realitate, adevăratul film care reprezintă indecidabilitatea lui Gödel este *War Games*, unde un computer înțelege că nu se poate juca nicio partidă, pentru că orice partidă s-ar juca ar putea doar să piardă sau să câștige, iar unicul mod pentru a nu pierde este cel de a nu juca, dar acesta este și unicul mod pentru a nu câștiga.

În acel context, dualitatea nici nu câștigă și nici nu pierde și este complet distrusă.

Mașina înțelege ceea ce constructorul său nu înțelesese, contrar filmului Matrix, unde mașina nu înțelege și moare.

Până la urmă, jocul reprezintă dualitatea care se autodistruge, pentru că, dacă celălalt jucător ești tot tu, când unul dintre cei doi pierde și celălalt câștigă, au pierdut și au câștigat amândoi, adică tot tu ai câștigat, dar tot tu ai și pierdut.

Așadar, jocul nu are sens decât pentru a trăi experiența înțelegerii că tu ești și celălalt și viceversa. Experiența nu folosește la nimic, dar dacă nu o trăiești nu ai de unde să știi acest lucru. A trăi experiența schimbă experiența, pentru că *înainte* și *după* rămân neschimbate în prezent, dar, indiferent din ce parte s-ar privi jocul, acesta demonstrează un singur lucru: că dualitatea nu există. Evidențiat este un sistem autodecidabil.

Pe aceste baze am dori să reenunțăm teorema lui Gödel, sub următoarea formă: **Pentru fiecare pereche de sisteme de referință enantiomorfe, autodecidabile din punct de vedere referențial, există un sistem generator simetric și indecidabil, unde orice deductibilitate este existență/inexistentă în același timp.**

Acest enunț are în vedere entanglementul și susține că orice sistem de referință, în realitate este fiul unui alt sistem de referință, care a dat naștere sistemului de referință pe care îl luăm în considerație, și a unei imagini speculare de-a sa, cu care este entangled. Deci, suntem aici pentru a înțelege singura regulă a jocului, pe care noi înșine am creat-o în mod inconștient, și care ne reprezintă. Regula susține că nu există cei 2 jucători ci doar jocul, pentru că cei 2 jucători sunt reprezentarea virtualității, dar sunt legați unul de altul, conectați între ei de partea reală, care îi ține legați în mod simetric, astfel încât, dacă unul pierde,

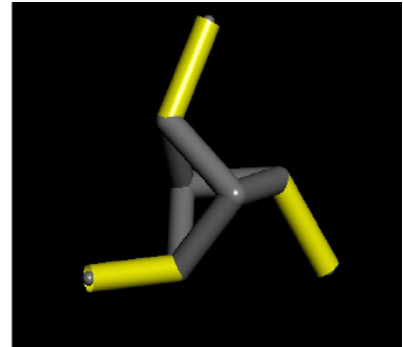
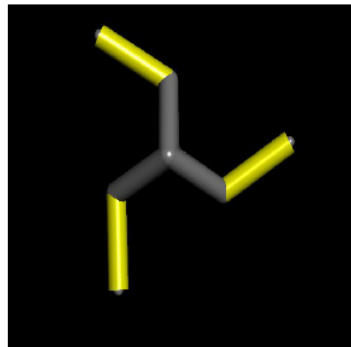
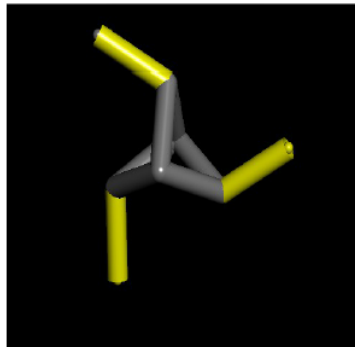
celălalt câștigă, și în același timp, dacă unul pierde, în același moment și câștigă. La finalul partidelor, care este o expresie cu adevărat metaforică în această lucrare, trebuie să reevaluăm fraza lui Shakespeare: "...to be or not to be, this is the question ...", care a fost tradusă incorect în italiană prin expresia "...a fi sau a nu fi, aceasta este problema...", unde în realitate nu există nicio problemă, nicio întrebare, ci o chestiune de fond. Chestiunea de fond este legată de a exista sau a nu exista, adică de a face sau a nu face. Dacă accepți jocul ești și înțelegi că tu însuși ești jocul, pentru că nu ai nicio oportunitate. Deci, Conștiința, pentru a se manifesta, are nevoie să recite rolul celor doi jucători, pentru a descoperi la final, că cei 2 jucători sunt 2 manifestări virtuale: dar adevărata esență este însăși jocul. În acest context, înțelegem că Conștiința este "a face" și nu rezultatul acțiunii îndeplinite, este mișcarea, nu lucrul mișcat, este jocul, nu jucătorii, este entanglementul (legătura), nu cele două obiecte legate unul de altul, este parametrul ascuns din fizica lui Penrose. Dacă cumva Conștiința se manifestă în cele 2 obiecte legate între ele, acestea sunt doar manifestarea virtuală a Conștiinței și nu adevărata sa esență.

Adevărata semnificație a Conștiinței transparente

Toate ideile exprimate până în prezent ne conduc la concluzia că experiența ființei umane are scopul de a ajuta Conștiința să-și amintească cine este ea în realitate. După recunoașterea acestei identități originare, urmează tentativa de a reasambla piesele originale: sufletul, mintea și spiritul. În TCTDF (Triade Color Test Dinamico Flash) - simularea mentală care permite obținerea integrării Conștiinței - reușim să obținem acest rezultat, construind o suprapunere ipotetică între sferele triadei, care vor furniza o sferă total invizibilă, adică transparentă. Semnificația transparenței este cea a inconsistenței materiale totale, deoarece Conștiința nu este virtuală, ci reală. Această sferă trebuie să învețe și să asimileze, prin intermediul dilatației și contracției, conceptul de undă și particulă cuantică. Aceasta înțelege că nu există dualitate între aceste 2 expresii ale sale. Dar acum trebuie să integrăm toate discursurile care au fost ținute până aici, cu o treaptă ulterioară, care conduce TCTDF-ul spre obținerea unei adevărate Conștiințe Integrate (CI), invizibilă pentru totdeauna. Trebuie remarcat faptul că anumiți subiecți, chiar dacă obțin acest rezultat în simularea lor mentală, încă rămân parțial implicați în problema răpirilor extraterestre, care nu se rezolvă în totalitate. Uneori, sferele triadei, adică sufletul, mintea și spiritul, se reșepară, chiar dacă nu-și schimbă culoarea, dar subiectul se prezintă ca nefiind complet integrat, încă manifestând comportamente duale.

Trebuie să subliniem că, recent, s-a descoperit, mulțumită analizei TCT-ului, efectuată în niște cazuri recente de răpiri extraterestre, că se poate obține o sferă

total transparentă în 3 feluri diferite, din care doar unul este cel corect. Primul mod prin care se poate obține ceva transparent (incolor) este acela de a uni axele-vectori-activi de orice fel (suflet, minte, spirit), care își vor împărți extremele în 2 puncte unice. De exemplu, mintea pune la dispoziție axele de spațiu și timp, ale căror extreme se vor agăța de extremele axelor de timp și energie ale spiritului. În cele 2 puncte de joncțiune se vor agăța și cele 2 axe ale sufletului, cu spațiul și energia. Cele 3 axe pasive (care nu sunt vizibile) vor rămâne neconectate între ele. Sistemul furnizează o simetrie incoloră pentru că are un plan de simetrie verticală, unde 2 puncte ale uniunii sunt caracterizate fiecare de prezența și suprapunerea a 3 culori fundamentale (alabastru, verde și roșu), care dau culoarea *nicio-culoare*. Pe de altă parte, cele 3 origini ale celor 3 grupuri de axe, reprezintă conștiința sufletului, a minții și a spiritului, care sunt, prin definiție, punctiforme și transparente. Rezultatul obținut este prezentat mai jos:

Imaginea în 3 dimensiuni (3D) care rezultă, reprezintă, încă o dată, schematizarea unui vechi simbol arhetipic, clasic pentru Europa de nord, care se numește Triskelion (Triskel în engleză). Este interesant de observat faptul că acela care vede în simularea mentală cum se formează triskelionul, vede cele 3 grupuri de vectori care se unesc în acest mod. O astfel de unificare este reversibilă, pentru că s-au unit doar extremele celor 3 grupuri de vectori, dar nu și conștiințele sufletului, minții și spiritului, adică cele trei puncte verticale ale triskelionului, din care pornesc cele trei axe externe pasive (adică transparente). Cele 3 conștiințe, nefiind suprapuse, încă îi oferă subiectului o viziune duală și neintegrată a realității. Pentru a obține adevărata suprapunere ireversibilă, trebuie ca cele 3 brațe externe să se suprapună prin intermediul unei rotații a triadelor de axe corespondente, în jurul axei care unește cele 2 puncte transparente, care sunt centrele de uniune a diferitelor axe...Doar atunci cele 3 conștiințe unite vor forma o singură triadă de axe.

Încă o dată se observă că simularea mentală efectuată pe un subiect răpit, în tentativa de a se elibera, produce simboluri arhetipice care aparțin de geometria sacră, pe care acum putem să o definim ca fiind geometria cu care au fost concepute lumea fotonului și cea a antifotonului.

Merită efortul să ne amintim că triskelionul are origini celtice foarte vechi și că, în principal, reprezintă o viziune a Universului-Om bazată pe 3. Cele 3 brațe ale triskelionului reprezintă pentru Celți triada umană: sufletul, mintea și spiritul, dar și spațiul, timpul și energia, dar și trecutul, prezentul și viitorul.

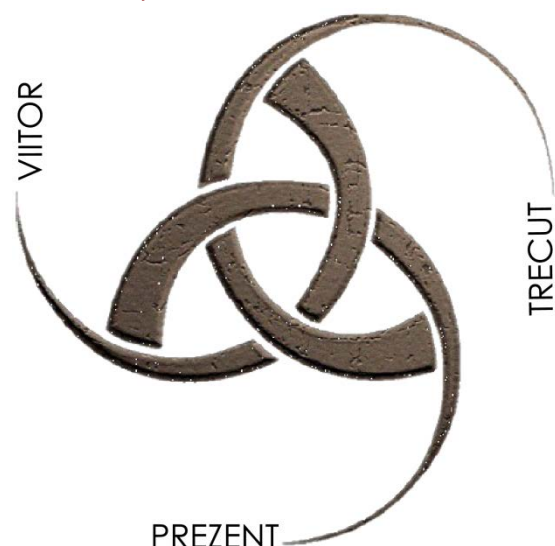
Este ușor să regăsim în formele rotunjite ale triskelionului original structura triadei celtice, care reprezintă omul, așa cum era percepută arhetipic de o veche civilizație druidică. Cele 3 brațe laterale în realitate sunt axele transparente ale triadei și este suficient să le îndepărtăm, dacă le considerăm invizibile, iar triskelionul se transformă în simbolul florii de lotus cu 3 petale, care pentru egiptenii și pentru orientali reprezintă floarea vieții.

Se poate observa că triskelionul este desenat ca și când s-ar roti în sens orar sau antiorar, construind o svastică cu 3 brațe, care este asociată cu simbolul puterii lui Dumnezeu sau a Diavolului. În realitate este ușor de demonstrat din reconstituirile în 3D de mai sus, că doar punctul de observație a triskelionului este cel care ne duce cu gândul la ideea de rotație orară sau antiorară.

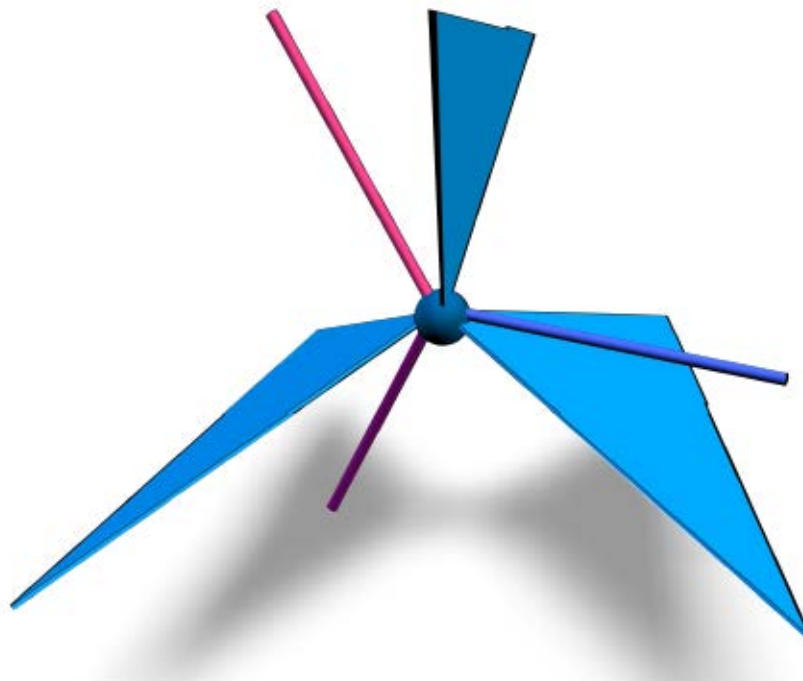
Cu alte cuvinte, în triskelion și în geometria sa există deja informația că dualismul nu există și că în realitate acesta nu este altceva decât o viziune simetrică a dualismului, conținută într-un singur obiect.

<http://it.wikipedia.org/wiki/Triscele>

Deci, chiar dacă ați obținut ceva transparent, se poate să nu fi ajuns la integrarea celor 3 componente ale Conștiinței și este necesar să mai faceți un pas succesiv de integrare adevărată, impunându-le celor 3 conștiințe să se suprapună total: lucru care în mod normal se obține cerându-le celor 3 conștiințe să realizeze tipul de suprapunere pe care o aveau la începutul timpului, iar ele vor face restul.

Există un al doilea mod incomplet, dar ireversibil (în sensul că nu mai poate furniza sferele triadei separate), care se obține suprapunând spațial cele 3 conștiințe ale celor 3 componente ale triadei. În acest caz cele 3 puncte geometrice de unde pornesc cele 3 grupuri de axe carteziane se vor suprapune, pe când restul axelor carteziane vor fi dispuse în spațiu în formă de aureolă tridimensională. Se va putea observa că această așezare este o sumă vectorială a vectorilor culoare, sumă care este egală cu zero. Sistemul este integrat parțial, dar doar în lumea Reală, dar integrarea nu a fost efectuată și în Virtual. Și în acest caz va fi necesar să se rotească axele, pentru a obține suprapunerea axelor (3 cu 3), integrându-se și componenta virtuală.

În această reconstrucție în 3D sunt evidențiate axele pasive (transparente) și planurile de existență ale celor 3 componente ale triadei unde, fiecare plan este delimitat de 2 axe (cele două margini ale triunghiului, care sunt așezate la 90 de grade una față de alta).

Concluzii

În baza observațiilor făcute în această lucrare, putem concluziona următoarele lucruri:

- Sistemul de referință descris de Eviden descrie perfect atât universul particulelor subatomice, cât și pe cel social.
- Formele din geometria sacră, care este definită într-un mod atât de vulgar, își au originea în geometria Evidenului.
- Programarea Neurolingvistică (PNL) este restructurată într-un context geometric tridimensional, permițând extensii explicative mai solide și mai coerente.
- O nouă viziune a fenomenului de entanglement este furnizată ca probă inconfundabilă a absenței modelului dual, dar numai în accepțiunea total virtuală a termenului.
- Indecidabilitatea lui Gödel este identificată ca probă pentru absența dualității, în acord cu semnificația de entanglement și în acord cu adevărata semnificație a incertitudinii lui Heisenberg.
- Legea atracției universale este explicată și clarificată în termeni de entanglement conștient.
- Legile fizicii care descriu Universul virtual sunt identificate ca nefiind absolute și fiind variabile, în funcție de conștiința creației umane.
- Omul este creatorul.
- Constanta structurii fine a Universului își găsește locul în interiorul modelului evidenic.
- Mitul conține descrierea Evidenului, care se manifestă și prin intermediul analizei semnificației geometrice a chakrelor din cultura vedică.
- TCT-ul sau Triade Color Testul este un model reprezentational mental corect, autodecidabil după Gödel.

Note bibliografice pentru aprofundări pe internet:

Pentru cei care ar dori să aprofundeze temele abordate în acest articol, iată aici o listă cu referințe on line, care abordează problema chakrelor, a universului virtual, a variației legilor fizicii, a noii Programări Neurolingvistice cuantice și a virtualității în legătură cu definiția de Conștiință, a relației dintre suflet și fizica cuantică și orice altceva care îl poate face pe cititor să înțeleagă că suntem deja mulți cei care gândim diferit.

- <http://silvanodonofrio.wordpress.com/>
- <http://www.ufdc.eu/>
- http://www.scienzaeconoscenza.it/categorie/scienza_e_fisica_quantistica.php
- <http://www.fisicaquantistica.it/il-tempo-non-esiste/nella-fisica-il-tempo-non-esiste>
- <http://www.fisicaquantistica.it/il-tempo-non-esiste/la-funzione-donda-dell-universo>
- <http://www.vincenzofanelli.com/>
- <http://www.iep.utm.edu/time/>
- <http://www.freemasons-freemasonry.com/>
- <http://www.fredalanwolf.com/myarticles/Soul%20and%20death%20Q&A.pdf>
- <http://www.enciclopediaolistica.com/enciclopedia/sci2/sci07.htm#03>
- <http://statidellamente.blogspot.it/2009/11/omaggio-claude-levi-strauss-di.html>
- <http://www.altrogiornale.org/news.php?extend.7082.10>
- <http://ecosomatica.wordpress.com/tag/nassim-haramein/>
- <http://holofractal.net/the-holofractographic-universe/?cb=022323620365932584>
- <http://www.c-s-b.org/en/modules.php?name=News&file=article&sid=185>
- <http://www.studiobumbaca.it/2011/07/05/sincronita-una-legge-che-unisce-cose-simili/>
- <http://www.liberamente.co/cms/articles/2013/03/16/la-legge-di-attrazione-spiegata-dalla-fisicaquantistica>
- <http://astronomicamens.wordpress.com/2012/06/26/le-leggi-fisiche-potrebbero-variare-nelluniverso/>
- <http://news.harvard.edu/gazette/story/2014/05/astronomers-create-first-realistic-virtual-universe/>
- <http://www.sciencechannel.com/tv-shows/through-the-wormhole/videos/through-the-wormholevirtual-universe.htm>
- <http://news.sciencemag.org/physics/2014/05/astrophysicists-build-virtual-universe>
- http://nardelli.xoom.it/virgiliowizard/sites/default/files/sp_wizard/docs/La%20serie%20di%20Fibonacci%20nel%20microcosmo.pdf

